

2000-02-01

Att leva tills man dör. Det är en konst att klara det. Man har så mycket mot sig. Döden till exempel.

Jo, jag är allvarlig. Det var något de sa på Rapport som startade min tankeverksamhet. Att människor bör få leva tills de dör. För så är det inte i dag. Vi vårdas ihjäl. 80 procent av människor i livets slutskede vill få dö hemma i sin egna miljö. Hur många är det förunnat? Åtminstone finns den möjligheten här i Kristianstad. KVH heter det. Kvalificerad vård i hemmet. Det har blivit mycket populärt och jag ser att det verkligen behövs. Bara en sak gör mig väldigt skeptisk. Det är gratis för vårdtagaren. Vi ger mer vård än vi drar in. Visst är det hemskt att prata om pengar i sådana här sammanhang, men pengar är viktigt för att kunna fortsätta bedriva en vård som sedan tidigare går på knä. Några statsbidrag får vi ju inte, vad jag vet. Sedan finns det förstås en sak till som oroar mig. Personalens arbetsförhållanden. Hur lätt är det att komma hem i någons hem och vårda när inget är sjukvårdsanpassat?

Men det var inte gnällig jag skulle bli. Det var om vård i livets slutskede (palliativ vård) som jag skulle skriva om. Hur viktig den är. Både för den sjuke, men också för de anhöriga. Tänk att veta att man ska dö. Jo, alla ska dö, men att **veta** när och hur. Att veta att man har en dödlig sjukdom. Man lever sitt liv efter bästa förmåga. Plötsligt en dag får man en dom i form av en diagnos vars utgång är given. Vad gör man då? Jo, de flesta slutar leva. Sätter livet på pausknappen i väntan på det oundvikliga. Man hamnar i limbo. Eller i ett vakuum. Kalla det vad man vill.

Hur finner man livskvalitet i ett sådant läge? Ingen vill väl bli en levande död. Livet är inte slut förrän det är slut. Många kan finna den livskvaliteten. En del av det är att få vara hemma och slippa sjukhussängen, överbelagda sjukhussalar, stressad personal o.s.v. Så mitt tips är; gör KVH till en landsomfattande nödvändighet! Jag vet att det redan finns på många platser. Och de övriga 20 procenten? De känner trygghet i att få bli omhändertagna på ett sjukhus då de kanske inte har någon i sitt hem som finns till hands.

Snabba kast...

Om någon undrar hur det ser ut när jag får ett hjärnsläpp så får ni kila över till **Teas** dagbok. Där finns en illustration... Så sant, så sant...

Jag har lagt mina favoriter i ett popup-fönster. Några har tillkommit, någon har fallit bort. Och så har jag skaffat nya färger här igen. Och lagt ut en varningsskylt. Kan **JOhan** ha en nyckelhålmärkning så kan jag ha en varningstriangel! *asg*

Varför är män fåfänga? En karlaktar luktar skit, släpper väder fritt, rapar, kliar sig i skrevet och har aldrig rena kläder på sig. De är ett utdöende släkte. De borde kulturmärkas. Dessa män fick ju också kvinnor, eller "tog sig kvinnor" kanske man ska skriva? Men vad hände? Ska man skylla på 70-talets mjukismän i plynch? Att den dominante hanen övertog? Åtminstone hände något, för i dag är vi män så otroligt fåfänga.

Tappar vi ett hårstrå så springer vi på apoteket och köper Regain. Eller gör en hårtransplantation. Börjar magen puta utåt köper vi en gördel, genomgår en fettsugning eller skaffar Xenical. Vill inte "lilleman" göra salut längre så köper vi malda renhorn, vakuumpump eller Viagra.

Men vi är inte bara fåfänga. Vi är desperata också! För vi skaffar alla alternativen på en gång som jag precis räknade upp. Men när jag tänker efter... Vadå "vi" män? Männerna tillhör den generation som kom före mig. De som i sin desperata jakt springer runt på dansbandsbanorna och krogarna. Och raggjar. Kåta, brunstiga hanar. Sprätter som tupp i hönsgård. Bestiger kvinnor i parningsdans uppå dansgolvet. Fy f*n... snart är man där...

Vad är då jag som inte är en man på ovanstående premisser? En mes, antagligen... Den "skitiga" typen av man (som luktade illa) är antagligen vinnaren. För han hade en egenskap som jag tror dagens män saknar; trygghet i sig själv. Har man det så är man man. Och inte behöver man lukta illa för det. Fast samtidigt tror jag yngre män av i dag (som jag själv *asg*) känner trygghet i större utsträckning än de lite äldre männen. Deras världsuppfattning har nog ändrats en del de senaste årtionden. De har sett unga smarta tjejer ta till sig sina självklara rättigheter i arbetsliv och rent socialt. Sådan kan förmodligen knäcka män från den gamla skolan. De har inte längre övertaget i samma utsträckning som förr. Det är då de "måste" börja konkurrera mot andra män och framstå som Guds gåva till kvinnorna. Eller nåt... Nu spånar jag bara... Men har jag rätt eller har jag rätt? Någonstans finns där säkert ett korn av sanning i mina påståenden...

I morgon är det arbete igen som gäller. Mina helger är underbara eftersom de alltid varar i tre dagar. Och jag ska bara till jobbet två gånger denna veckan. Och sedan har jag en tredagarshelg igen. Och varför berättar jag detta? För att jag vill göra er sotis...

2000-02-01

Ibland tänker jag "Gud, vad jag är pervers". Den insikten har jag fått på senare tid. Står i köksfönstret halvnaken och tar sprutor, sätter klädnypor i huvudet och njuter och så vidare. Men frågan är kanske om det är NI som är perversa. Som vill att jag sätter upp webbkameror för att föra ut mitt liv över det världsomspännande nätet. Fast så "spännande" ska vi inte ha det! Än i alla fall... *asg*

Jag förstår mig inte på grannen. Varje lördag klockan 23.30 börjar han (och flickvännen) testa sängens fjädring. Ganska onödigt att testa det varje vecka med tanke på att jag också hör att fjädrarna borde smörjas. Kanske de behöver hjälp? Kanske jag skulle ringa på nästa lördag? *jontas smörjer in sig i väldoftande oljor och traskar upp och ringer på*

Hm... varje lördag, bara lördagar... Kallar man sådant för tradition, överdrivet ofta eller uppoffring? Hm... Inte spontanitet åtminstone... Hehe... nu sitter alla mina läsare och rannsakar sig... "bor jag granne med Jontas??"

Om man skulle sätta in en kontaktannons? Så spännande det skulle vara! :-))Inte för att jag letar, känner behov eller ens vill ha ett förhållande. Bara för att kolla marknaden, så att säga... Men *vad* skulle jag skriva i kontaktannonsen? Får rannsaka mitt inre och komma med något... *funderar hårt*

Galen skåning söker likasinnad med hjärtat på rätta stället för ömsesidig kärlek som ska vara för alltid. Bör dela mina intressen för offentlig blottning, klädnypor och avsky för dansbandsmusik. Utomlänare inget hinder. Svar till "Möt våren med en klädnypa".

Men vem i helskotta skulle nappa på nåt sådant? Därför tror jag att jag får leva mitt liv solo... Ingen delar mina intressen... *snyft*

Ojdå! Det började nästan likna ett hjärnsläpp. Jag ska inte sticka under stol med att jag blev inspirerad i dag till att skriva lite om Pervo-Jontas ovan. Det var underbara Åsa som skrev lite i samma banor som mig i dag. Dessutom såg jag något märkligt hos henne i går. Mitt tävlingsbidrag hos henne verkar ha kommit på en delad förstaplats?! Fast det vågar jag inte tro... Särskilt inte när jag såg övriga vinnare. Nä, det måste vara ett misstag...

Väldigt så stressigt det blivit på jobbet? Jag har mer än vad jag hinner med. Roliga saker, men inte så roligt när man känner att timmarna inte räcker till. Fick lätt panikkänslor i dag. Jag ska ju gå en utbildning då jag nu ska vara klinikanvarig för hemsidan på Internet. I förra veckan sa de: "utbildningen ligger på landstingshuset" (som ligger ett par hundra meter iväg). Helt okej tyckte

jag som har så svårt att ta mig någonstans. I dag fick jag ett telefonsamtal om man tidigare lagt kursen till nästa vecka. I Malmö!!! Jag såg de praktiska problemen torna upp sig framför mig. Hur i helskotta tar man sig till Malmö? Det frågade jag också. "Ta bilen" fick jag till svar. Eh... jag har inte kört bil på tio år, har kraftigt nedsatt syn och är sjuk. Flärdtjänst? Det är det enda sättet för mig. Men då måste man betala 30 procent av taxikostnaden mellan Kristianstad och Malmö. Tur och retur tror jag resan kostar 3.000 kronor med taxi. Trettio procent på det... Tåg? Inte så himla lätt och ger inga garantier för sittplats. Stå upp (mycket svårt) i tolv mil? Nähä! Men jag frågade bossen som godkände att jag tog taxi. Eftersom det var enda lösningen och då detta var mycket viktigt för mitt jobb så fanns det inget val. Eller jo.... jag fann en annan lösning...

Vi är åtta som ska gå utbildning. Jag kollade in deltagarlistan. Himla tur! En till härifrån. Jag kastade mig på luren, så nu får jag samåka! *dansar lambada i ren glädje*

Stressen på jobbet fortsätter göra folk sjuka så de krokmar... I dag sökte en av kollegorna doktor för utslag över hela kroppen. Stressallergi! *suck* Är *någon* frisk? Av detta blev det ingen sjukskrivning. Doktorn ville det när hon hörde vilken arbetsplatsen var. Jo, vi har nog ett rykte... Överbelastade, utarbetade och sjuka av det. *suck igen*

Äntligen! Ally McBeal hade säsongstart tidigare ikväll. Kanske jag ska vara försiktig efter att ha sett det avsnittet? Inte överdosera för mycket Barry White-musik. Som insatta vet så hör John alltid Barry White sjunga, när han "ska till det" med kvinnor. I dag blev det kanske för mycket. Istället för Nell såg han Barry White i sängen. Ack, ja... Tror visst manusförfattarna till den teveserien har samma typ av hjärnsläpp som mig...

2000-02-02

Varför har jag så stora fötter? Till vilken nytta? För att man ska kunna håna mig på jobbet när de ser mina skor? Trots att jag har så stora fötter så har jag svårt att hålla balansen. Brukar stå och svaja som Jeltsin. Jo, jag har visst 47 i skor. Men *egentligen* är det inte så stort. Bill Clinton har storlek 52, eller om det var 53. Stora män har stora fötter. Män med stora fötter har stor... Eh, fint väder i dag?

Nu är jag inte så där jättejättelång heller. Bara 183 cm. Så jag ser inget samband mellan kroppslängd och fotlängd. För de som är två meter höga brukar ha små fottig fötter på kanske 41 i skodon. Vilket borde göra att de faller som en fura när det blåser ute. Ungefär som att ställa en penna på högkant. Men det gör de inte...

Fötter är konstiga... Särskilt mina. Jag kan inte säga att jag har så stor kontroll över dem. Som då jag drar runt med skrivbord på jobbet då jag fastnat med en fot runt ett bordsben. Efter en meter brukar kollegorna skrika då deras skrivbord försvunnit. Det är då jag märker det hela. Eller som den gången jag råkade trampa en tjej på foten när jag åkte buss. Varför skriker tjejer så gällt? Och varför fortsätter de efter att man flyttat på sin fot? Och varför fortsätter de snyfta resten av dagen? Ja, tjejer!

Från mina fötter till något annat sorgligt. Mina händer. De har svikit mig rejält sedan jag fick MS. Jag kan inte längre skriva för hand som jag gjorde förr. Att försöka sig på att teckna och måla är nästan löjligt omöjligt. Men inte hindrar det mig från att försöka. Resultaten blir sedan därefter. Jag gjorde ett självporträtt för någon vecka sedan. Jag ska ha den på min "hjärnsläppssida" när den blir klar. Men här är en förhandsvisning.

En sak har jag inte vågat prova. Att spela på klaviatur. Jag skulle förmodligen bryta ihop av att jag inte längre kan hålla takten då inte fingrarna lyder mig. Jag skulle spela mycket ryckigt. Nä, då är det bättre jag låter bli alla former av försök.

Och ändå... jag har en dröm om att lära mig ett nytt instrument. Saxofon. Det har jag fantiserat om i tio år och kanske jag snart gör slag i saken. Dessutom önskar jag mig ett munspel. Jag kan inte hitta det jag hade. Ett bra instrument som är lätt att spela på. Man behöver ju inte använda fingrarna direkt heller. Räcker om man ruckar lite på huvudet i sidled som en uggla och flåsar som jag brukar göra i telefonluren när jag ringer min 80-åriga granntant. *what a sexy babe*

Här sitter man och skriver en mycket viktig och tänkvärd dagbok. *ähum* Och genom vilka sökord är det då man hittar min dagbok genom AltaVista? Jo, som **mansdominerat**. Har jag skrivit det i min dagbok? Kommer jag inte ihåg. **Sickan Carlsson!** Jo, faktiskt. Henne har jag nämnt. **Det motsatta könet**. Vems motsatta kön? **Intetsägande**. Vadå intetsägande? Min dagbok? Skulle den vara intetsägande?? Nänänä... Förstår inte alls!

Jag känner mig äventyrlig ikväll. Känner för att utforska det okända. Kanske man finner något intressant? Ska pilla mig i örat...

2000-02-03

Kristianstad - bussolyckornas stad. Typ. Eller nåt...

Förra året höll en buss på att hamna i stadens kanal. För att citera min morgontidning: "Föraren hade gått av för att slå av och på datorn genom en lucka på utsidan". Jo, dagens moderna bussar sköts av interna datorer. Och som vilken annan dator som helst så kan den "hänga" sig. Så vad gjorde chauffören? Jo, han stannar bussen, med passagerare i, går ut och startar om datorn. Det innebar att bromsen släppte och dörrarna stängdes. Och bussen började rulla baklänges mot kanalen med en springande chaufför jämte bussen. En passagerare lyckades bromsa bussen.

Men så i går... Bussarna kör in i små fickor intill en väntsalsbyggnad, eller vad man ska kalla det för. Glasvägg. Skenande buss. Buss penetrerar glasvägg. Väntande passagerare flyr skrikande samtidigt som en störtskur av glassplitter sköljer över dem. Ingen skadad.

Det har sina risker att åka buss här. En gång tvärnitade bussen så en äldre kvinna for genom bussens mittgång och kraschade med huvudet i framrutan. Eller den gången då bussen gjorde en omkörning och drog upp sidan längs en bil. Eller då bussen körde ner gatuskyltarna då de stod ivägen på refugen. Så varför klagar jag på flärdtjänsten egentligen?

I dag träffade jag en vän som jag inte träffat på tio år. Av en händelse sprang vi på varandra på jobbet. Trevligt och kul! Ganska konstigt... Jag lärde känna henne under min "komvuxtid". Kan väl säga som så - flertalet av de jag gått på Komvux med har jag nu flera år senare träffat på sjukhuset. För de har fått jobb inom vården. Undrar varför vi gjorde de valen? Vi hade ju alla möjligheter att söka precis vad vi ville inom högskola och universitet. Och i slutändan så valde vi vården...

Ack, vad jag blev sömning. Tror jag ska gå och vila mig en stund. Är "lätt" utschasad efter dagens arbetsinsats. "Lätt" ska man tolka som "så in i helv***".

2000-02-03

Dagens andra dagboksanteckning? Tänka sig...

Varför får man inte ha rynkor? Varför ska de bekämpas? Jag tycker rynkor är vackra. Ja, förutom om de är framkallade genom ihärdigt rökande. Då ser rynkorna mer ut att höra hemma hos en bulldogg på dåligt humör. Nej, rynkor är något man förtjänar. Vilket kanske inte lät så kul. Vad jag menar är att rynkor hör ålder till. Äsch, det lät inte heller så kul. Hm... hur ska jag förklara det?

Rynkor visar att man har *leevt*. Och varför är det kvinnor som ska bekämpa sina rynkor genom diverse krämer? Åtminstone är det dem tevereklamen vänder sig till. Det enda män ska bekämpa i tevereklamen är sina sura magbesvär. Jag har inget mot rynkor, varken att själv få det, eller hos andra. Förresten... finns det något vackrare än skrattrynkor kring ögonen?

"Alla töser är mina fjällor" sa jag när jag var liten. I dag är ingen av dem under sextio år (men inte heller över 75 år). De har rynkor. Men de är fortfarande mina fjällor! Hm... säger man fjällor nu för tiden? Enligt ordboken så är det ålderdomligt och betyder flickvänner. Om nu nån tvivlade på det. Jag har alltid vurmat för mina fjällor. Och det har varit ömsesidigt. Jag har alltid umgåtts med äldre kvinnor. Eh... alltså... bara umgåtts. Vad vill jag säga med det? Inget. Fakta. Och jag skriver för att jag inte kan sluta...

Jag är emellanåt rejält gnällig och många är det på nätet också. Så därför vill jag klart och tydligt säga att jag är lycklig. Jag är glad, har roligt och är lycklig. Får man känna så? Eller är det osvenskt? Kanske lite Jante över det? Men, men... Är ständigt så tacksam och tycker att jag har sådan tur. Okej, att allt inte är guld och gröna skogar eller en dans på rosor. Men grundkänslan är lycka och tacksamhet. Känner också en glädje över alla ni fina människor som finns på nätet. Jag är nykter. Så ni inte inbillar er något... *asg*

Tråkigheter är det ofta på mailinglistorna jag är med i. Där finns alltid något rötägg som förpestar stämningen och som går till personangrepp. Efter ett tag brukar de bli portade och utkastade, men då är stämningen redan förstörd. Det blir sådant uppror hos alla. Av den anledningen skriver jag inte inlägg på vissa listor. Kanske man borde ta steget och avsluta sin medverkan på de listorna? De ger ju inget. Synd om listägarna som lagt ner så mycket tid och engagemang.

Jag är dålig på att ge komplimanger. Jo, komplimanger och uppmuntran ger jag mycket på nätet men inte "in the real world". Vet inte varför. Rädd för att uppfattas som om jag har någon baktanke, kanske? Däremot så får **jag** komplimanger när jag är på arbetet. Det har börjat först sedan jag blev sjukskriven. Eller rättare sagt nu när jag kommit tillbaks. Om hur roligt de tycker att jag kommer, att jag hjälper till, finns till hands, att jag avlastar, att jag ställer upp, att det aldrig gått annars, att de saknar mig de dagar jag inte är där. Visst är det jätterart och rörande? I början sa jag bara "äsch", blev generad och gick undan. Nu blir jag glad och säger tack, men känner mig förvirrad. Varför betonar man så mycket om att jag är en klippa? (Så säger de) Och att jag är en ängel och pärla. Nu börjar jag istället bli smått nervös. Hur ska man ta en komplimang?

Snart ett år av dagbok. Tänk vad tiden gått fort! Kanske man av bara farten fortsätter ett år till? Jag har dock små, små misstankar om att det kommer att bli en varannandagsdagbok (gu' vicket långt ord). Men inte än på en månad. Får väl se. Tittar man på de andra som skriver nätdagböcker så brukar de ge upp efter två år. Då vill jag inte vara sämre. Men jag lovar inget!

2000-02-04

I går fick jag sådan lust. Kände lustar. Till att shoppa, slösa, införskaffa något riktigt onödigt. Jag hängav mig åt mina nyväckta lustar. Jag köpte en sax. Onödigt? Ja, om man sedan tidigare hade fyra saxar kan man ju undra vad jag ska med en femte till. I och för sig kan jag ju leva lite farligt och springa runt allt vad jag kan i lägenheten med saxarna, snubbla och skada mig. Hm... det skulle vara en syn... Jag, med klädnypor i huvudet, utan kalsonger, med en spruta i ena handen och en sax i den andra, en fredagskväll. Jag har åtminstone min mentala hälsa...

Du milde vad Sydnytt är bra! Ni skulle bara visst vad ni missar som inte får in den lokalsändningen på teve. Jag satt helt fascinerad ikväll och såg ett långt reportage. Det är inte mycket som visas på teve som fångslar mig. Mannen de intervjuade hade en stor snorkråka på nästippen. Undrar vad reportaget handlade om. Det uppfattade jag aldrig.

Vad kännetecknar en kriminell typ? Har han ett orakat och ovårdat yttre? Nej. Bryter han på malmöddialekt? Nej. Har han tatueringar? Nej. Har han Björnliganmask för ögonen? Nej. Har han kofot i bakfickan? Nej. Vad är det då som kännetecknar en kriminell typ? Jo, det vet jag! De har taskig klädsmak.

Vadå taskig klädsmak? Jo, de vet inte hur man använder kläder. Som t ex då de rånar postkontoret. Vad gör de? Jo, de trär på en strumpa över huvudet. Eh, hallå?! Strumpor har man på fötterna! (om man inte gör ett barnprogram på teve om Lillstrumpa och Syster Yster) Men det är bara när de "arbetar" som de har strumpor på huvudet. På sin fritid har de jackor på sig. Över huvudet. För det har vi väl alla sett på teve? Så fort de visas i bild så har de en jacka hängande över huvudet. Snacka om missuppfattning! Och det är därför jag tycker det är så märkligt. Det är ju bara att skicka ut en piketbil och plocka upp alla typer som går runt med jackor hängande över huvudet. För de är ju kriminella! *nickar sanningsenligt* Gu' va' ja' é smart!

Jaa... vad säger man? **Magnus** har lagt ner sin dagbok. Temporärt? Hoppas så. Vill inte förlora ännu en favorit - på mer än ett sätt. Min vän.

Ett par ord från teven flaxade förbi mina öron i går kväll. "10% av alla flickor/kvinnor och några procent av alla pojkar/män har under sin uppväxttid blivit utsatta för sexuella övergrepp/incest". Ord räcker inte till. Upprörande. Undrar varför det är på detta viset? Och vad görs? Men allvarligt talat: jag *förstår* inte. Verkligen *förstår* inte. Varför man utsätter någon annan för övergrepp.

Jag fick frågan i gästboken hur Aleister Crowley's Thoth Tarot såg ut. Så jag prydde dagens dagbok med lite bilder därifrån. Varje bild är en länk till sitt större jag. Konstverk! *ler*

2000-02-05

Jag gjorde något väldigt jobbigt i går. Jag lyfte telefonluren och ringde. Inte bara ett samtal utan två! Ett tredje, till frisören, pallade jag inte med att ringa. Har jag telefonfobi eller telefonfobi? Vet inte varför jag har sådan motvilja mot just telefoner. I yrket går det bra att ringa, men privat? Nä...

Jag ringde in en annons till min morgontidning. Om att jag undanber mig uppvaktningen på min födelsedag. Nästa fredag den 11 finns den att läsa. Kanske jag lägger ut den här också.

På tal om tidning. Man sökte en skribent till en tidningskrönika. Kanske man skulle ansöka? Känns väldigt frestande. Jag uppfyllde alla kriterierna. Som att jobba i sjukvården. Men så skulle man skriva humoristiskt också. Gud, vilken press! Klarar jag nog inte. Äsch, jag struntar nog i att söka jobbet. Blir nervös bara jag tänker på det. Dessutom tror jag inte de på jobbet skulle uppskatta det. Det skulle ju handla om hur jag ser på jobbet... But so what! Man får ju betalt! Bwahahaha! Penninggalen? Nä, bara galen...

Hjälpl! Jag drunknar i dagbokslänkar! Jag läser, och läser, och läser... Hinner aldrig surfa runt och kolla hemsidor eller annat, för jag läser bara dagböcker! Ofattbart att så många slutat skriva dagbok utan att det märks i min privata favoritlista. Tror jag är uppe i fyrtio om dagen nu. Fast jag klagar inte. Jag har valt att ha det så här. Dock hinner jag inte längre läsa alla på en dag. Istället läser jag några en dag och går bakåt i deras dagböcker. Och så skiftar jag och läser några andras några dagar bakåt i tiden.

Är jag en datanörd? Bara för att jag:

- Kliver ur sängen på morgonen och startar datorn?
- Stänger datorn och lägger mig på natten?
- Gör anteckningar i block om vad jag ska ta upp i min dagbok?
- Aldrig raderar mejl, bara flyttar över dem på diskett/CD-rom?
- Kollar mejl och gästbok så fort jag kommer till jobbet?
- Ändrar min hemsida typ varannan månad?
- Använder ICQ (29363420), mejl (web.jonas@telia.com) och gästbok för kommunikation istället för telefon?
- Är med i 14 mailinglistor?
- Använder datorn utom då jag lagt mig på natten?
- Inte kan somna på natten eftersom jag planerar hjärnsläpp?

Nä, just det. Naturligtvis är jag inte datanörd. Jag har bara ett nördigt beteende. För inte var jag tevenörd bara för att jag som liten alltid satt klistrad framför teven? Inte var jag videonörd bara för att jag i tonåren hyrde minst sex videofilmer (obs! inte sexvideo) i veckan? Inte är jag boknörd (bokmal) bara för att jag läser (läste) en bok om dagen (innan jag fick dator)? Inte är jag väl nörd bara för att jag kan 80-talsmusik? Nä, just det!

Så jag har inget behov av avprogrammering från att vara datanörd, eftersom jag inte är en nörd. Men tänk om jag så vore? Hur avprogrammerar man en datanörd? Hm...

Det enda jag komma på är att lägga beslag på datorn och tvinga nördens till att lyssna till dansbandsmusik non-stop, fastbunden och med lurar i öronen. Fast det är kanske onödigt hårt? Dansbandsmusik är ju en icke-kirurgisk lobotomi, och lobotomi är olagligt nu för tiden. Usch, hu...
ryser åt dansbandsmusik

Jag är så glad i min tarotlek. Den där Aleister Crowleys Thoth Tarot som jag visade bilder av i går. Men jag häpnar mer och mer för varje dag när jag läser om Aleister. Ja, ja... jag visste att han var lite kufisk och udda (som jag?) men det blir värre och värre. Han kallade sig Master Therion, grundade en "religion" som hette Thelema och skrev massor av böcker. Till exempel försattes hans fru i trans och då talade en demon genom henne, och demonens ord skrevs ner och gavs ut i bokform. Dessutom handlade det mesta om sex. Både till höger och vänster. Men ändå. Jag tycker Crowley är härlig. Jag tror inte han hade något ont uppsåt, eller gott heller för den delen. Han ville nog bara dela med sig av sina synpunkter. Just nu läser jag hans bok "The Book of Thoth" på engelska. Mest för att den inte finns översatt till svenska. Det är förmodligen omöjligt. Jag köpte boken för flera år sedan och har bara läst lite pö om pö i den. Men nu försöker jag läsa från början till slut. Den är väldigt intressant. Handlar om tarot... Jag håller på att läsa in mig om Crowley.

Kanske jag en dag gör en sida här om honom. Han är väldigt komplex. Minst sagt. Och på svenska finns det inte så mycket om honom. Fotot av honom? Allt har en mening och är symboliskt. Han är på bilden 35 år (1910). Hatten har en symbol (ett öga) som är egyptiskt och föreställer guden Horus. Just Horus återkommer ofta i tarotleken Thoth. Att han vinklar tummarna uppåt symboliserar hornen på den grekiske guden Pan och betyder kreativ energi. Energi i tarot representeras av färgen rött. Jag kan inte hjälpa det. Jag tycker allt detta är kul! *ler*

Okej! Kuf och udda. Här borde jag genast göra reklam för Kufringen som jag är medlem i. Känner ni er udda? En riktig typ? Lite kufisk? Vi är nu nästan 60 stycken som gått med i **Tettes** webring. Hur man blir medlem? Man motiverar för Tette varför man anser sig vara udda. Följ bildlänken. Eller hälsa på hos någon annan kuf. *ler*

2000-02-06

En besvikelse. Dagen blev en besvikelse då jag inte fick tag i det videoband jag var på jakt efter. Så jag fick trösta mig själv efter bästa förmåga. Det innebar att jag köpte en skiva med Texas från 1989. Undrar om jag har alla deras skivor nu? Men detta räckte inte. Jag var tvungen att köpa något mer. En sax? Nej, en kaffemugg till jobbet. Jag stod länge och väl och valde bland muggarna. Att välja mugg måste man göra omsorgsfullt. Särskilt när man samlar på muggar. Det blev en ljusrosa mugg med en skrattande gul gris på. Den kommer garanterat reta gallfeber på kollegorna på jobbet. Vilket är meningen.

Oj. Det viktigaste av allt! Fast det är väl ingen som tror på mig. Jag köpte kalsonger. Får nog börja klä mig lite anständigt när jag tar sprutorna i köksfönstret.

Men för att återgå till då jag stod och valde bland skivorna. Jag stod och tittade igenom sektionerna för klassisk musik och jazz/blues. Och vad står väl där?! Om inte en CD-skiva med

Thorleifs!! Chock! Tog ett steg bakåt och höll på att riva halva affären. **Hur** kan människor vara så elaka så de ställer en ensam skiva med dansband bland *musik??!!* Traumatisk upplevelse. *snyft*

För att göra det ännu värre. Lilla mor var med mig. Också hon fick syn på den malplacerade skivan. Ingen sympati alls. Istället kvittrar hon: "*Ooo, Thorleifs. Har deras nya skiva kommit än? Den vill jag haaaa.....*" Jag kan omöjligt vara min mors son.

Nu ska jag gå och vara lite social med teven. Jag har försummat den mycket den senaste tiden. Men jag har sett repriserna av Luuk på fyran där Louise Hoffsten var med. Min idol... på många sätt.

2000-02-07

Det är ganska anmärkningsvärt. Att droger säljs så öppet som det görs. I dag fick jag ett reklamblad hem där man med bild och pris visade var drogerna fanns att få tag i. För vem som helst! Jag tror jag faller för frestelsen. Reklam påverkar mig...

Tack till Häxan som langar nypor till mig. *ler* (som visade mig att reklamen fanns)

För någon vecka sedan frågade Åsa i sin gästbok vad vi skulle döpts till om vi fötts till det andra könet. I mitt fall - vad jag skulle hetat om jag fötts till flicka. Det har jag nu tagit reda på. Och tack gode Gud, för att jag blev en pågadrull (pojkvasker) som döptes till Bert Jonas Antero. Hade jag blivit en flicka så skulle jag heta Janet Antoniette! Kanske inte så illa, om man inte känner till bakgrunden till Janet! Jag skulle ha döpts efter en utvikiningsflicka från 60-talet. Hm... Hur kul hade det varit? *snörper på munnen*

- Vad heter du min lilla vän?

- Jag heter Janet.

- Och vem är du då döpt efter?

- Jo, det var i en porrtidning, va... å så... då, va... fanns där en snygg brutta eller nåt som hette Janet, va... Henne är jag döpt efter...

Nix. Tur det blev som det blev. Jag döptes till Jonas. När jag var nyfödd frågade alla vad den lille bebisen hette. "Jonas" svarade mina föräldrar. "Jaha. Jon efter far och as efter mor?" fick de alltid höra.

Fast vad är värst? Att vara döpt efter en utvikiningsstjej eller som vuxen man stå naken i köksfönstret? Eh, svara inte. Retorisk fråga.

I dag tog jag mig tid att enbart arbeta med Internet och Intranät på jobbet. Jag undrar hur accepterat det är att jag gör det. Det är mitt arbete, men jag tror ingen förstår där hur mycket tid som jag måste lägga ner på det hela. Så hur långt har jag hunnit? Jo, jag har varit i förrådet, hämtat ett block och skriver för glatta livet. I blocket. Försöker finna strukturen. För hur vill jag bygga upp klinikens hemsida? I mitt huvud finns en klar bild. Dock grumlas den lite av att jag ska använda FrontPage. Men! *ler* Sådant kan man alltid frånga och istället köra sitt eget race.

Mina små fula, irriterade och smärtsamma stickställen på låren ska jag nu försöka behandla med Hydrokortisol. Hoppas det hjälper. Annars finns det en risk att jag får sluta med sprutorna. Och det vill jag inte då jag tycker det i övrigt fungerar så bra med injektionerna. Ja, bra och bra. Med det menar jag att jag inte haft något MS-skov sedan jag började med sprutorna. Dock tycker jag salvan är lite märklig som jag ska ta. De ska hjälpa mot irritation och få bort klåda/smärta. Biverkning: hudretning, kontaktallergi, ökad klåda, rodnad och irritation. Det som salvan ska hjälpa mot är också dess biverkning. Hm... ja. Nämen, oj! Salvan hjälper vid klåda i ändtarmen också, ser jag. Wow! Detta måste vara en universalsalva! Hjälper den mot smärtsamma hjärnsläpp också? *gnider in lite i hornen*

På onsdag när jag är i Malmö så kommer mina möbler till jobbet. Tre veckor försenat. Ska bli spännande att se. Tidigast på fredag får jag se min kompletta arbetsplats. Och nästa vecka ska jag träffa Försäkringskassan. Då beslutas nog om arbetsprövning och att gå upp i tid till halvtid. Hoppas och tror jag. Dessutom hoppas jag att jag får behålla den grad av hälsa som jag återfått. För nu ser jag verkligen fram mot att få jobba! Så mycket spännande saker är på gång. Högskolan kan säkert vänta ett år till. Fast då får jag söka om för jag förlorar i höst min plats om jag inte börjar då. But so what! Känns bra att jag äntligen bestämt mig i frågan arbete kontra högskola.

2000-02-08

I morgon! Då flyttar jag! Vadå flyttar? Jo, jag ska i en månad hyra ett rum hos **Åsa**. Hyran är redan betald. Det gjorde jag i form av ett bidrag till en tävling. Men glöm nu inte i morgon! Det blir inflyttningsfest då! **Läs mer här...**

Varning! Självkritisk...

Vad är att älska? Vad är kärlek? Vad är förälskelse? Varför skrämmer det mig så till den milda grad? Eller gör det det? Skrämmer mig? Kanske det är mitt eget avståndstagande som gör relationer omöjliga eller svåra? Har det med mitt självförtroende, utseende och MS att göra? Förmodligen. Jag *tillåter* mig inte hänföras och ryckas med. Vem vill väl ha mig? Frågan är kanske; vem vill jag ha? *Hur* vill jag ha det?

Jag är dålig på att underhålla relationer. Hur många vänner har jag inte försummat och låtit dem glida ifrån mig? Jag skriver om vänner helt plötsligt. Förälskelser och förhållanden då? Tja, jag gillar inte den offentligheten. Det är sådant jag håller för mig själv. En gång var det dock nära, nära att bli något. Men vad hände? Jag drog mig feget ur. Varför? Jo, jag flyr när någon blir påflugan. Riktigt påflugan. Då sätter jag gränsen. Ska man gå in i ett förhållande så får man försiktigt gå in i det tillsammans. Den ene kan inte plötsligt ta initiativet och springa i förväg och lämna den andre efter sig. Det är då jag drar mig undan. Fegfegfeg... *ruelse*

Ensamhet då? Jo, jag trivs utmärkt med ensamhet. Många säger så som "inte får till det", men lika många vantrivs och gör allt för att hitta någon att dela sitt liv med. Jag känner det inte så. Jag känner inte att jag "saknar" någon eller något. Inte heller tänker jag som så att "loppet är kört". Jag tar dagarna som de kommer och uppskattar det jag har. Ensamhet betyder inte avskildhet, kärlekslöst eller strandsatt. Åtminstone inte för mig...

Jag känner mig jagad av mina egna intentioner. Intentioner som säger att jag i dag måste göra klart mina delsidor med hjärnsläpp, tarot, våld och berättelser. Bäst jag slutar med dagboken för i dag och sliter lite bland html-koderna istället.

Glöm nu inte länken jag hade överst i dagens text! I morgon blir det förmodligen ingen dagbok. Så ha det gott alla vänner och glöm inte titta in på mitt rum i morgon! *ler*

2000-02-09

Nix, pix. Ingen dagbok i dag. Istället vill jag bara påminna om att jag i dag, just nu, flyttar in hos **Åsa**. I ett eget rum.

Dessutom har jag fått klart min nya sida, **Samlade hjärnsläpp**. Där ser man en del som kanske kan förklara varför jag är som jag är! *asg*

2000-02-10

Hur mår vi i dag? Ganska hyfsat, va? Det blev en lyckad inflyttningsfest i går hos **Åsa**. Men som vanligt råkade jag flippa ut totalt på slutet och skämma ut mig. Ja, ja... Berätta nåt nytt! *ler* Mitt rum var underbart. Ni kan väl kika in där? Snälla? I min soffa brukar min katt krypa upp. I går blev den döpt av en av mina gäster, **MariaE**. Katten heter Snisksnusan. Tack, Maria!

Okej. I går fick jag stiga upp i ottan. Åka den långa vägen till skånemetropolen Malmö. Sedan hem igen. För att ha inflyttningsfesten. Det blev med andra ord en lååång dag. Tjugo timmar höll jag igång. Det blev inte så jobbigt i går som jag befarade. Jag orkade vara iväg på datakursen utan problem. Lite märkligt eftersom jag efter fyra timmar på jobbet håller på att slockna totalt av utmattning. Skillnaden är väl att man på jobbet inte får sitta fem minuter, och det är det jag behöver göra.

Så hur var utbildningen i Malmö? Bra, tycker jag. Jag tyckte jag förstod allt, men sedan gäller det ju. När man sitter där i sin ensamhet och inte har någon att fråga. Målet som min webmaster har, är att jag ska ha publicerat min kliniks hemsida den förste mars på följande länk till **Region Skåne**. Vad tror ni om det? Om det tror jag inte alls! *ler* Men försöka kan man väl alltid...

Den ene efter den andre försvinner från nätet med sina dagböcker. Tror jag slutar kommentera det. Men det känns som det är ett massavhopp just nu. Nya dagböcker är svåra att finna. Det brukar ta en tid innan man ser vad en dagbok går för. Innan den funnit sin plats. Men, men... Att dagböcker försvinner... Alla ska vi den vägen vandra. Så också jag. Jag kan redan nu säga att jag inte kommer att skriva dagbok varje dag. Nästan, men inte varje. Från och med nu. Lagom till jag ändrade hela dagboksutseendet igen.

Ja, ändrat dagboksutseendet. Det märker ni, va? Det är jobbigt att ha så långa dokumentfiler att skriva dagbok i. Hellre en ny varje dag. Så hade jag det i somras. Kalendern är också från i somras. Klickar man på datum som varit, så ser man den dagens dagbok. Klickar man det datum som är (om jag hunnit skriva för den dagen) så laddar man bara om sidan. Råkar man klicka på ett datum som inte varit (eller där jag inte hunnit skriva än) så kommer man in på min "nixpix"-sida där man uppmanas att genast backa ut till dagbokens förstasida. En besökt länk kommer också i fortsättningen att visa sig som svart. Är det en dag då jag inte skrivit dagbok så "blankar" jag och tar bort datumlänken. Förstår alla? Okej. Bra!

Oj. Jag myntade ett uttryck i går som dessutom rimmar.

*Singel är bäst,
om man är datorfrälst.*

Så sant, så sant... Ha det gott alla mina vänner! Observera att jag bytt till ny gästbok! Hehe...
tänker på flugor + kogödsel

2000-02-11

Jag fick många reaktioner i dag på jobbet. Man hade sett mitt namn i tidningen. Vad var det de såg? Kanske följande...

All uppvaktning

i samband med min födelsedag undanbedes vänligt men bestämt.

JONAS NILSSON
Kristianstad

I vanliga fall brukar jag säga att man ska vara "hård men bestämd", men denna gången ville jag framstå som vänlig. Hoppas andra nu är lika vänliga och inte bryr sig om min födelsedag. Så märkvärdigt är det väl ändå inte att fylla år? Jag ska privat med de närmsta i familjekretsen gå ut och äta. Det räcker. Jag har ju aldrig gillat någon som helst form av gratulationer. Isch.

I gårdagens morgontidning stod där om en läkare som friats från kränkingsklagan. Läkare får inte i journalerna lov att skriva vad som helst om patienten. Som att patienten är skitig och förmodligen går på socialbidrag. Eller att patienten är extra gnällig för allting. Att patienten blivit felvaggad som barn. Inget som kränker patientens integritet får lov att journalföras. Objektiva fakta om hälsotillstånd ska det vara. Men! Nu hade en läkare skrivit "Han kan rätt som det är hänvisa till sin lilla snopp och han är påtagligt distanslös..." Så får man bara inte lov att skriva! Och det tyckte inte patienten heller som anmälde läkaren till Ansvarsnämnden. Dessutom bytte patienten läkare. Så klart. Vilket läkare nummer ett blev sur över och därför drog in patientens körkortsintyg. Vem tror ni fick rätt? Jo, läkaren. Ansvarsnämnden menade att läkaren bara citerat patienten. Körkortet tyckte inte Ansvarsnämnden att de hade med att göra, så det brydde man sig inte heller om. *suck* Jag brukar uppmana folk jag känner att få journalkopior av sin journal. Felaktigheter förekommer förmodligen ofta och alla har rätt att hos Socialstyrelsen få sin journal, eller delar av den, förstörd. För det som står felaktigt i en journal hänger med hela livet igenom och ligger till grund för varje läkarbesök man gör.

Lilla mors lille sambo hade varit på ett PRO-möte. Jodå. Han är pensionär. På mötet hade banken varit och informerat. Om hur man för bara 600 kronor i månaden kan spara i fonder som gör en till miljonär efter en sådär tjugo år. Eh, va?

- 1) Pensionärer. De är minst 65 år gamla, på mötet var där nästan ingen under 70.
- 2) Pensionärer. De har skitdålig pension och kan knappast avstå från 600 spänn i månaden.
- 3) Pensionärer. Lever de om tjugo år? Har de någon nytta av pengarna efter de passerat 90 år?

Man kan ju undra om banken var medveten om målgruppen när de gästade PRO. Hm... Lätt skrattretande. Lilla mors lille sambo tyckte åtminstone att det var lite håfullt och korkat. Jag håller med...

Mina nya möbler hade kommit till jobbet. Ihopsatt men inte på plats och med en sönderplockad dator ovanpå skrivbordet. Slit och släp. Men jag fick allt på plats och det blev BRA! Så nu kan jag arbeta i vettig arbetsställning. Dessutom passade vi på att dra ner gardinerna som förmodligen inte tvättats på femton år. Det hängde dammråttor i dem. Tvi. Dessutom var de äckligt ljusblå med rosa detaljer i. Men en kamrat letade fram ett par fina gardiner till mig. När jag gick från jobbet i dag så stod hon och strök dem och skulle sedan hänga upp dem till mig. Jätterart! Dessutom så fanns det på mitt rum fullt med gamla databöcker från förra sekelskiftet som vi slängde ut. Så jag har fått det väldigt mysigt och fint på mitt rum. Nu saknas bara en blomma men

det ställer en annan kamrat upp på och köper till mig. Som ett tack för att jag är så hjälpsam (?) mot alla på jobbet. De är bara *så* omtänksamma på jobbet. Det är kul då. Det var knappt jag ville gå hem i dag. Vill tillbaks och jobba. Ja, ja... jobba och jobba... Där finns så mycket nytt att upptäcka med mitt nya skrivbord. Det är höj- och sänkbart (elektriskt). Så där satt jag i dag och höjde, och sänkte, och höjde, och sänkte... *ler* Nästa vecka ska jag stjäla en skrivmaskin och en diktafon. Eller rättare sagt, stjäla tillbaks. Eftersom mitt rum tidigare varit en extraplats så har man ständigt snott grejor där. Varje dag jag kommer får jag gå runt och plocka ihop pennor, block, kuvert, böcker, diktafoner, skrivmaskiner o.s.v. *suck* Men jag ska i fortsättningen vänligt och bestämt slå dem hårt i huvudet om de snor nåt mer för mig. *ler*

Jag är en härmapa. Några med dagbok har också skaffat chatt till sin hemsida. Så också jag! *ler* Där kan ju alla mina läsare gå in och prata lite med varandra. Inte behöver jag tvunget vara med? Kanske jag vid något senare tillfälle här i dagboken sätter ett datum då vi alla kan gå och chatta lite med varandra? Finns det önskemål om det? Men som sagt, det är fritt fram att gå in och se om någon snacksalig människa finns där. **Här är min chatt!**

/jontas

2000-02-12

They're baaaack! (wave-fil från Poltergeist)

Och med det menar jag att **Magnus** och **Tobbe** är tillbaka med sina dagböcker. Nåja. Mer eller mindre. Men jag är så glad åt det lilla. Blir det inte varje dag eller om de tar ledigt vissa perioder, så gör det mig inget. Bara de inte försvinner helt. Jag är egoistisk och vill ha kamraterna kvar online. *ler*

Bingolotto + Markoolio = Jontas får hjärnblödning. Typ. Jag "råkar" slå på teven precis när Bingolotto håller på för fullt. Och där är Markoolio? Jo, minsann! Det *var* Markoolio. Med nyrakat huvud. Vet inte vad jag tycker. Om kombinationen Bingolotto och Markoolio. Coolt? Häftigt? Nyskapande? Likgiltigt? Jag höjde åtminstone ögonbrynen. Båda två. I förvåning. Det är ungefär som om DiLeva plötsligt skulle uppträda i Plus hos Sverker. Typ.

Jag hänger inte med riktigt. I min favvo-såpa "Våra bästa år" på trean. Som tur är spelar jag in på video för att inte missa något. Ungefär två veckor ligger jag back. Om något är coolt så är det detta. Den hemska och elake "the bad guy" Stefano DiMera fick ju minnesförlust för ett halvår sedan när Marlena var besatt av en demon och slängde ut honom från balkongen. Förutom minnesförlusten hamnade han i rullstol. Så nu... plötsligt... mitt i vintern... slog blixten ner i hans rullstol när han satt i den. Vilket innebär att han fick minnet tillbaka! *asg* Tänk om man vore manusförfattare. Få betalt för osannolika hjärnsläpp. Tur jag är humorbefriad och saknar hjärnsläpp. Eller hur? För allt jag gör och skriver om är blodigt allvar. *ljuger så tunga fingrarna svartnar och trillar ner på tangentbordet*

Sen dagbok i morgon. Tror jag. För jag ska på barndop! Ett kusinbarn ska döpas. Kyrklig rapport kommer senare. Hm... undrar om det är nattvard. Det brukar väl inte vara det. Men jag vill ta alla tillfällen i akt för att få lite gratisvin serverat. Synd att det aldrig är väl kylt. De kunde ju förvara vinet i dopfunten så kanske det blivit kylt? Ack, nu svamlar jag igen. Sorry! Tror jag drar mig tillbaka för dagen. Nice helg!

2000-02-13

Barndop med dopp. Ja, alltså... tro nu inte att man vände ungen upp och ner för att sedan doppa henne i dopfunten. Nä, *så* kul var det inte. Med dopp menar jag att det var nattvard med dopp. Man fick alltså ta sitt lilla oblat för att själv doppa det i kalken. Nu tror ni väl inte på mig, men jag tog inte nattvarden i dag. Trots nattvard med vin. Tyckte inte det var någon idé. Det skulle ju liksom bara bli en liten "teaser" och då är det bättre att låta bli.

Nå, hur var dopet i dag? Tja. Kyrkan var fullsatt till sista bänk eftersom det var två barndop och nattvard. Trots att man fick leka "August och Lotta" (hoppa upp och ner) i kyrkbänkarna typ femtielva gånger plus sex psalmer så var det uthärdligt. Det tog bara en timme. Själv har jag fortfarande så svårt för kyrkans (vad ska jag säga?) *ordval* för att beskriva den kristna tron. Tron har jag inget emot, men väl framställandet. Det var därför jag inte tog någon nattvard i dag. Det kändes inte rätt. Men, men... Jag fick syndernas (vilka?) förlåtelse.

Sjelva dopet gick bra. Josefin skötte sig bra. Värre var det med den andre som döptes. Han höll låda hela tiden. Vad kan man säga? Att vi män är "känsligare" av oss? *ler* Särskilt att få vatten på oss oprovocerat skrämmer oss från vettet.

Att jag inte ska fira min födelsedag på onsdag, har redan kommit på skam. För jag har redan gratulerats med present två gånger och vet att jag kommer att få ytterligare tre uppvaktningar. Ack, ja...

Ishockey? Vaffönått? *ingen aning* Jaså, Sverige mot Finland? Heja Finland!!! Ojsan? Vann Finland? *gör vågen*

Klart man hejar på det land som är bäst - Finland!

I går slet jag hårt med jobbets hemsida (intranät). Ganska dumt gjort av mig eftersom jag inte får ett öre för det. Borde vänta tills jag är på jobbet och göra det där. Men känner man inspiration så är det svårt att bara strunta i skaparlusten. Det är ju så kul att prova på de idéer man emellanåt får. Hoppas bara mina idéer faller i god jord på jobbet. Tyvärr så lär de bli besvikna på hur jag vill ha hemsidedesignen. Jag vill ha en ren hemsida som har vit bakgrund, inga bakgrundsbilder, rörliga gif:ar eller annat störande. Jag vet knappt om jag vågar skriva det här, men det som gjorts sedan tidigare på jobbet håller på att ge mig kaskadkräkningar. Fult som tusan. Det mesta åtminstone, får jag tillägga. Så jag har ryggen fri och ingen kommer till mig och säger: "du skrev i din dagbok att intranätet var skitfult. Menar du min hemsida också som jag gjort till jobbet?"

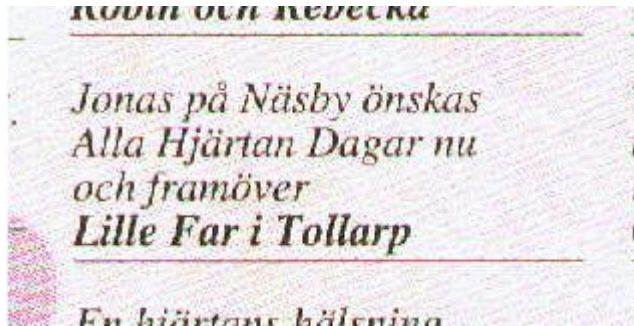
Hur en personlig hemsida ser ut bryr jag mig inte så mycket om. Men när det gäller jobbet så vill jag att det ska vara lite stilrent. Det är inte meningen att man ska skrämman iväg alla besökande.

Men så vet jag också att det finns önskemål på jobbet om att vi ska ha en "flashig" hemsida. Jo, pyttsan! Och den skulle man göra i FrontPage?? Omöjligt. Då får de vara snälla och slänga upp lite pengar till Dreamweaver eller något annat program. Vilket de inte gör då det kostar pengar. Dessutom skulle det inte fungera med något "flashigt" på jobbets intranät. För de flesta datorer är 486 med Windows 3.0, Explorer 3.0 och upplösningen 640x480. Med andra ord får man vara glad om man lyckas göra något överhuvudtaget som är läsbart och nedladdningsbart. Det är väl sådant man kallar för utmaningar... *ler*

Hm... hur ska jag fira morgondagen? Inte alls? Njae... jag bryr mig nog inte om att fira att min hemsida fyller ett år i morgon. Dock kommer jag nog att lägga ut lite skärmdumpar över hur min hemsida sett ut det senaste året. Undrar om man kan säga att min hemsida genomgått en evolution. Ändrats har den åtminstone gjort ett par gånger.

2000-02-14

Valentin. Alla hjärtans dag. Hoppas alla haft en extra fin dag i dag. Självt slog jag upp morgontidningen i dag och fann följande lilla annons.

Men även via datorn har jag fått små hjärtan... *ler*

Tack, Irene!

Tack, Maria!

Kram till alla er som önskat mig en fin Alla Hjärtans Dag. Jag ser att några skrivit i min gästbok. *kram*

Denna dagen verkar bli ett enda långt firande. Förutom att det är alla hjärtans dag så fyller min lilla hemsida ett år! Wow! Mer om det kommer längre ner i dagbok. Först måste jag berätta om gratulationskortet som kom till mig i dag inför födelsedagen på onsdag. Ett kort från gudmor/gammelmyster och hennes sambo...

Du är 30, när...

- ...det känns som att jeansen har krympt.
- ...man på discot frågar dig om du har pensionärsrabatt.
- ...man börjar upptäcka de första gråa hårstråna.
- ...man först tappar minnet, och sen... resten har jag glömt.

- ...95% av dina sexuella aktiviteter avspeglar sig i sängen - de resterande 5% blir inställda p.g.a. tidsbrist.
- ...man plötsligt upptäcker hur gamla ens klasskamrater ser ut.

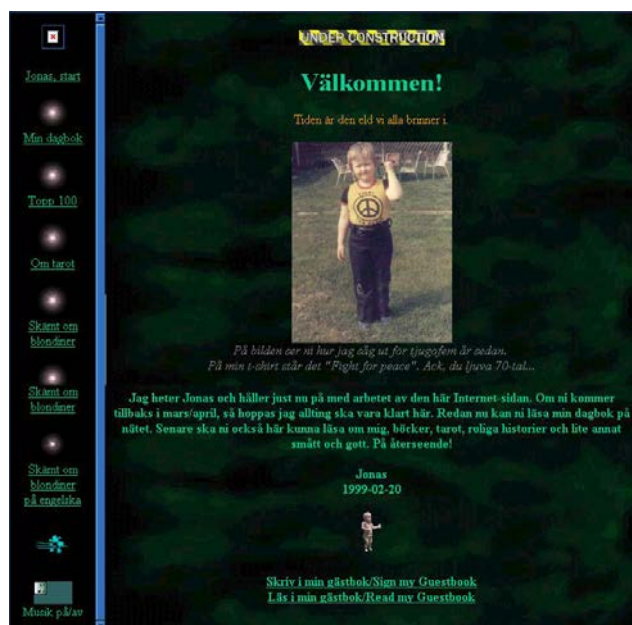
Det finns ingen anledning att hetsa upp sig bara för att man blir 30,

...det är ju bara för ett år! Grattis på födelsedagen!

asg Fast för min del skulle man kunna byta ut 30 mot 20 på kortet. För jag har i tio år haft grått i polisonger och skägg. Minnet är ingen höjdarka. Pensionärsrabatt har jag inte, men jag har flärdtjänst. Hm... nära nog? *asg*

Hur var det nu med min hemsida? Ska vi dra hela köret från början? *ler* Okej... Hösten 1998 gick jag en TBV-kurs i HTML-design, som det så vackert hette. Skitdyrt men jag var nyfiken. Det var ganska kul men jag hade inga direkta planer på att själv göra en hemsida. Vad skulle den innehålla? Det var mitt största bekymmer, så därför brydde jag mig inte om att göra någon hemsida efter avslutad kurs. Jag ville inte bara lägga upp en hemsida med en bild av mig själv där det stod "Jag heter Jonas och samlar på navelludd". Ganska ointressant, eller hur?

Men så blev jag ju sjuk i januari 1999. Efteråt har det visat sig att det var då jag hade synnervsinflammationen som var mitt första symtom i MS. Jag blev sjukskriven då jag inte kunde se och hade fruktansvärt ont i mitt öga. Vad skulle jag göra? Jag kunde inte titta på teve för jag såg inte teven. Jag kunde inte läsa någon bok för jag såg inte texten. Däremot så kunde jag se texten på datorskärmen. Förmodligen för att texten och skärmen är upplyst och texten större och tydligare. Det var då jag började leka med tanken (och datorn) att kanske, kanske göra en hemsida. Problemet var fortfarande vad den skulle innehålla. Det brydde jag mig inte så mycket om eftersom det viktiga i nuläget var att sysselsätta mig så tiden kunde gå. Det var dryyygt att gå hemma. Så i januari för ett år sedan publicerade jag min första version av hemsidan.

Klicka på bilden för större version i nytt fönster

Ganska kvickt kom det nya versioner av min hemsida. Den har ändrats/ändras ofta. Jag är enormt klåfingrig och kan inte låta något vara konstant. Till stor del fick jag också en liten knuff åt rätt riktning när jag upptäckte nätdagböckerna. Sådan ville jag också ha! Men jag fick ut hemsidan en dag före den första dagboksanteckningen.

Här har jag lite länkar om ni vill se olika versionerna. Det är skärmdumpar jag tagit och som öppnas i nytt fönster.

- [Hemsida nummer 2!](#) Ingen större skillnad från den förste förutom färgerna och nya länkar.
- [Hemsida nummer 3!](#) Samma som förra men ny bild.
- [Hemsida nummer 4!](#) Tja. Samma som tidigare men frames och färg ändrat. Hemsidan döptes till WebJonas.
- [Hemsida nummer 5!](#) Nu skrotade jag den gamla hemsidan helt och gjorde om den ganska drastiskt utseendemässigt. Det nya namnet för hemsidan blev WebJonas Gazette och detta var i april 1999.
- [Hemsida nummer 6!](#) Där blev så himla många klagomål på den förra hemsidans design så jag gjorde ny en månad senare. Nu döpte jag sidan till [t o r n e t] och det var nu jag skaffade alla reklambilderna från 50-talet som pryder hemsidan än i denna dag. Och till min stora förvåning fick jag en Tiger-länk!
- [Hemsida nummer 7!](#) Samma som förra men med andra färger. Döpte sidan till [e g o]
- [Hemsida nummer 8!](#) Återigen ändrade designen men innehållet var det samma som förra versionen. Hemsidan döptes till ~~jontas~~.
- [Hemsida nummer 9!](#) En exakt kopia av förra förutom att den vinröda hemsidan istället blev blå.
- [Hemsida nummer 10!](#) Okej. Så länken här går inte till en skärmdump av hemsidan. Kanske för att den nuvarande hemsidan är version 10. Så länken går till indexsidan.

Lite grann har jag nog ljugit. För jag har haft fler versioner av min hemsida men då har skillnaderna varit så små så jag inte nämnt det som en egen version.

I början låg min hemsida inte på Passagen utom på Geocities men jag blev så trött på toppfönsterna med reklam.

Det senaste året har min hemsida växt rejält. Mycket nytt har jag lagt till men jag har också dragit ifrån mycket. Det som jag först tog bort var "skämt om blondiner". Numera har jag också tagit bort "skämt om män" och "pinuppor". Ganska kul sidor och oförargliga tycker jag. Det var inte p.g.a. klagomål jag tog bort dem, utan därför att jag vill ha en lite mer seriös inriktning. Ha! Och det ska komma från mannen som har ständiga hjärnsläpp? *ler* Jo, men de behåller jag på sidan för "hjärnsläpp" och här i dagboken. För det jag egentligen har som mål med min hemsida är att visa mitt ställningstagande vad gäller jämställdhet och beskriva min sjukdom multipel skleros. Allt annat kan ses som ren bonus.

Det blev långt i dag! Hoppas ingen lider av lång nedladdningstid då bilderna är ganska stora. Nu ska jag gå och göra något annat! *ler* Synses!

Happy Valentine's Day! Och grattis på namnsdagen, Tiina!

2000-02-15

Ett år av dagbok. Tänka sig... Ska man fira det? Genom "highlights" eller nåt? Hm... Jag har inget dagboksarkiv tillgängligt just nu för er läsare, så jag kanske ska samla ihop lite rester och visa? Ska genast rota i mapparna...

Första dagboksanteckningen 990215:

Jaha... Så har jag då äntligen blivit någon. I dagens samhälle måste man ha en hemsida på nätet för att räknas, verkar det som. Jag vet inte om det är något positivt då alla ens skavanker är till allmänt beskådande. Men det är väl det som är tjusningen med det hela. Så vem är då jag? För att ni ska lära känna mig åtminstone lite, så hade jag tänkt att i dag kortfattat berätta om mig själv. Jag heter Jonas, är 28 år, bor i Kristianstad och arbetar som läkarsekreterare. Hösten -98 gick jag en TBV-kurs i HTML-design och detta är resultatet från den kursen ni nu häpet imponeras av. Förutom att halva nätterna igenom sitta och pula på HTML-koderna försöker jag också läsa böcker av alla de sorter. Just nu är jag inne i en fantasy-period och kan för dagen rekommendera Robin Hobbs böcker. Fler fritidsintressen kommer ni framöver att upptäcka om ni följer min dagbok på nätet. Jag avslutar i dag med mitt favoritcitrat av Havamal som är "Ej bättre börda man på vägen bär än kunskap mycken".

Tja... det var väl inte mycket att hurra för, va? Jag hade ingen aning om vad jag skulle skriva om, men skriva dagbok skulle jag. Dessutom kom det väldigt hastigt på för jag hade tänkt starta min dagbok först dagen efter när jag fyllde år. Men si, tålamod har jag inte och snabba beslut brukar överraska till och med mig.

Det har varit många sorger med min dagbok. Det har ofta ställt till med en massa elände, det jag skrivit om. Jag står fortfarande för det jag skrivit men jag har censurerats cirka tjugo gånger det senaste året. Jag har fått på huvudet av både arbetsgivare, politiker och kommunen. Vilket är mycket beklagligt då jag bara skriver om sådant jag varit med om eller känner till om. Vissa har haft svårt att förstå detta med att det är en dagbok jag skriver. Jag säger det igen. Dagbok. *suck* Man tappar lusten till att skriva dagbok när man ifrågasätts. Men jag har inte gett upp. Jag framhåller fortfarande att fördelarna överväger nackdelarna.

Ojdå. Jag sitter och läser i gamla dagboksanteckningar. I maj hade jag och en läkare en diskussion om att jag skulle vara med vid en obduktion. Det har jag inte varit än. Får väl se när det blir. Jag har sett obduktion på teve men aldrig "in real life" med doft- och synintryck. Jo, jag vill faktiskt se en obduktion på nära håll. Jag tycker det är så otroligt intressant, människokroppens uppbyggnad. Det jag vill se är fysiska sjukliga förändringar. Jag vill titta på en lunga för att se skillnaden på skivepitelcancer eller annan typ av cancer. Hur det skiljer sig. Fast jag förmodar att jag är ganska ensam om att ha sådana här ~~drömmar~~ önskemål... *ler*

Den 5 augusti var också en dag att minnas. Det var då en fågel sket på mig när jag låg i trädgården. Hmph...

Och så hittade jag en fräckis. Också från augusti.

En dag var Stålmannen ute och flög. Plötsligt såg han Superkvinnan på en skyskrapa. Han tittade lite extra och såg att hon låg med benen rakt ut i vädret. Snabb som han är dundrade han ner och gjorde sitt med Superkvinnan och lika snabbt därifrån.

- Vad var det? sa Superkvinnan.

- Ingen aning, det bara sved till i arslet, sa Osynlige mannen.

Vem kan väl tro att jag emellanåt kan vara seriös? Ibland har jag varit så otroligt personlig så jag har skämts för att se kamraterna i ögonen, om de skulle ha råkat läsa... Men, men...

Nix, nu får det vara nog med "walking down memory-line".

Tacktal:

Jag bara måste få ta tillfället i akt och få tacka inspirationskällan som fick mig att börja skriva dagbok. EvaP! Tack, snälla söta go'a Eva! Din dagbok har betytt mycket för mig. Tack! *kram*

Hur har dagen varit? Jo, den har varit... När jag klev ut i trappan i morse blev jag väldigt förvirrad. Det stod en massa konstiga saker överallt i trappan. Vita långa saker. Begrep ingenting. Så kommer jag ut utomhus. På handkappsparkeringen (!!!) stod flera pallar med fönster? Varför det? Håller man på att byta ut fönsterna i huset? Ska de göra det hos mig också? När då? Varför? När hade de tänkt informera om det? Ska de in hos mig i morgon när jag fyller år? Inte för att jag är hemma, men ändå... Jag får nog ta ett snack med bostadsföretaget. Jag förmodar att de vill att jag tar ner gardiner och tar bort blomkrukor om de ska sätta in nya fönster. Kanske de till och med vill ha en nyckel så de kommer in? För det finns ingen huvudnyckel till lägenheterna. Så det borde ligga i deras intresse att berätta vad det är de ska göra. Kan man bli sur för mindre?

Jag är fortfarande så förtjust i mitt rum med de nya möblerna. För första gången de fyra månader jag varit på jobbet, har jag kunnat göra det jag är anställd för - att skriva patientjournaler. Jag har verkligen saknat vissa läkares diktat som man suttit och svurit ve och fasa över. Egentligen kanske man skulle låta sina inre återhållna aggressioner gå ut över något istället för att i sinnet sitta och förbanna? Kanske man skulle köpa ett litet sött kramdjur som man satte brevsprätten i varje gång en läkare dikterar otydligt eller fel på bandet? Fast det skulle väl gå fjorton kramdjur om dagen då. Det skulle yra väldigt mycket stoppning omkring en. Eller hur, mina sekreterarkollegor? *ler*

På mitt skrivbord låg ett kuvert med fotografier. Jag blev minst sagt lite paff när jag såg vad det var för kort. Kort tagna 1996 från ett stort sekreterarmöte. Den styrelse jag sitter i för läkarsekreterare, äger korten. Och vi har som galningar letat efter dessa fotografier. I dag låg de alltså hos mig. Var i helskotta har de varit? Ganska kul att de kom till rätta. Och så fanns jag med på ett av korten. Jag som aldrig brukar fastna på film alls. Här är jag anno november 1996! Före skäggets tillkomst. Hu, vilka hemska kläder jag har, fast bordsduken är fulare... *ler*

I går var det Alla Hjärtans Dag! Och då förärades jag med följande bild:

Du finns där varje dag,
du får mig att skratta.
Du rör vid mitt hjärta därför
sänder jag dig en del av mig.
Kjam på alla hjärtans dag!

Visst är Åsa helt underbar? Tack, Åsa! *kram*

Tydligen fyller jag 30 år i morgon. Tänka sig. Det är åtminstone vad alla påstår. Så då är det väl så. I och för sig fyllde jag 29 ifjol och fyller 31 nästa år, men inte fyller jag 30 i morgon! Nähä, då! Gör jag inte! *förnekelsefasen* Seeent i morgon kväll uppdaterar jag dagboken. Hoppas jag.

Ni får ha det gott alla vänner! Ett år av dagbok. Tänka sig... Det trodde jag aldrig.

2000-02-16

"Du kommer aldrig att få uppleva din 30-årsdag." Snälla ord, va? Det var vad dietisten sa till mig när jag var i tioårsåldern. Gissa om det etsat sig fast i minnet. Anledningen till att hon sa så, berodde säkert på att hon inte kom något vart med mig. Jag var ju livrädd för allt vad sjukhus hette, och allt i vita rockar. Så det var i en stund av otålighet och frustration som hon kastade ur sig ovanstående ord. Men inte nog med det. "Du kommer att hamna i rullstol" sa hon också. Förmodligen hänsyftade hon till min vikt men kanske hon får rätt. Fast då är det MS som kommer att sätta mig i en rullstol. Inte övervikten. Visst var det psykologiskt sagt? Not!!! Någonstans långt där bak i bakhuvudet har nog tanken funnits - jag kommer inte till att bli 30 år. Men i dag är jag det! Det känns befriande. Jag kan släppa den där tanken som jag levt med i tjugo år. Ganska dumt, för rent intellektuellt har jag ju begripit att hennes profetier inte skulle slå in. Inte på det sätt hon trodde åtminstone.

Det snöar! Så klart! Hur många gånger det snöar i Skåne kan man räkna på sina tummar. Men det snöar *alltid* på min födelsedag! En märklig sak är att det inte är sportlov här. Det är det alltid vecka 8 (nästa vecka) och som barn fyllde jag alltid år på sportlovet. Och konstigt nog så ligger min födelsedag också fast på just denna dagen varje år. Så varför infaller sportlovet ibland, ibland inte, på min födelsedag? Hm...

Okej. Så vad har jag gjort i dag? Nada! Legat på Lilla Mors hiskligt fula soffa. Ful men skön. Jag har slumrat så sött i dag. För jag är genomtrött! Beror nog mycket på att jag härjat på de senaste

veckorna mer än vad jag egentligen orkar. Som sagt. Jag känner inte mina begränsningar förrän "skadan" redan är skedd. Men efter att ha vilat ut hos lilla mamsen så blev det restaurangbesök tidigare ikväll. Jag, Lilla Mor och Lilla Mors Lille Sambo var på Kippers Källare. Ett dyrt ställe, men blir man bjuden så... *ler* Jag tror det är favoritstället i denna restaurangtäta stad. Om ni inte redan anat det så ligger det i en källare. Med valv bevarade sedan tidigt 1600-tal. Våldigt stämningfullt. Jag tror de flesta beställer samma sak att äta - lövbiff, eller elefantöra som det egentligen ser ut som. Smarrigt så man ryser i välbehag. Och den klassiska efterrätten - chokladtårta med konjaksvispgrädde. Det är nästan så man får gallbesvär bara man tänker på det. Men Guuud, så gott! *ler* Och vad mer är de kända för? Jo, sin vitlöksdressing som man får till salladen. Allt räknas som husets specialitet. Mmmm...

När jag träffade Lille Far i söndags så fick jag en födelsedagspresent som jag öppnade först i dag. Jag hade lite på känn vad det var, och jag fick rätt. Bibel 2000! *ler* Den önskade jag mig redan i julklapp men fick den alltså först nu. Jag har tidigare berättat att jag inte är speciellt religiös men jag tycker det hör till att man ska ha en bibel i hemmet. I och för sig så har jag redan en sedan jag konfirmerades. Dock tycker jag den nya översättningen är mer tilltalande. Men jag tycker nog ändå att det finns lite väl många omoderna ord i den ändå.

Och så fick jag en liten peng av Lilla Mor då hon vet att jag önskar mig en lampa. Så nu ska jag ut på den stora lampjakten. *ler*

Mina föräldrar är alltså de som gratulerat mig och jag är så nöjd med det. Att det inte blev en större affär av min födelsedag. Dock kan jag ju vara lite lätt nervös inför morgondagen på jobbet. Ibland kan de vara lite busiga. Särskilt när jag är minstingen (!) på jobbet.

Jag är faktiskt jätteglad över alla de hälsningar jag fått från mina dagboksläsare och vänner. En stor **megakram** till er!!! Tack för alla gästboksinslägg, alla mejl, alla meddelanden via ICQ, alla vykort och så vidare... Jag ska personligen tacka er alla när tiden tillåter. Återigen... TACK! [[[kraaam]]]

Ack, ja. Det är en dag i morgon också. Då ska jag träffa Försäkringskassan igen. Hoppas allt går bra. Håll tummarna.

2000-02-17

Den gråa vardagen är tillbaks igen. Med snuva och halsont. Fast sådant är bara bagateller som man inte ska bry sig om. Istället ska man (jag) glädjas åt att solen i dag sken och att jag fick en liten present av kamrat AS på jobbet. *ler* Vad jag fick? En skrattande prydnadsmorot i keramik. Häftig!

Det är förskräckligt! Att man ska behöva gå hem från jobbet när det är som kuligast. Tänk så kul det kan vara bara för att man får lite möbler. Som tur är så ska jag nu utöka mina arbetstimmar per vecka. På två månader ska jag nu öka från 25% till 50% i arbetstid. Det var vad vi kom fram till i dag när vi hade möte med Försäkringskassan. Sakta men säkert är jag på gång tillbaks i arbetslivet. Tretton månader sedan jag blev sjuk... Bara jag nu inte blir så otålig så jag pressar mig själv, för då kanske jag ganska snart faller dit igen.

Där finns så mycket jag vill skriva. Skriva ord som berör. Skriva saker som förklarar det som snurrar runt i planeten på mig. Men det tryter. Det tar emot. Kanske jag återkommer senare ikväll. Annars är jag här i morgon igen. Är ni här då? *ler* Välkomna åter...

2000-02-18

Förkyld och eländig. Trött och hängig. Då är det inte så himla kul att sitta vid datorn och skriva en massa. Trots det har jag fått ett litet nytt hjärnsläpp men jag presenterar det inte än. Märkte att verkligheten överträffar dikten, så det blir svårt att få till det som jag vill.

Inspirationslös. Efter att ha skrivit ovanstående lilla stycke tog jag en paus på fem timmar. Jag är väldigt velig just nu med dagboken. Jag försöker hålla tyst om det för att inte alla ska mejla och säga typ "men jag vill ha dig kvar". Men jag lovar. Jag lägger inte av. Helt.

Porrdebatten är i full gång. Jag vet inte om jag ska reagera eller agera i frågan. På nåt sätt känns det lite uppgivet. Jag kan inte förstå varför alla bråkar just nu? Okej, jag förstår väl. Dummare är jag inte och jag håller med alla kritikerna. Men varför i hela friden kom debatten igång först nu? Våldspornografi är väl inget nytt? Varför har våra politiker blivit upprörda just nu? Just nu, efter att ett teveprogram speglade hur verkligheten såg ut? Sådana program går med jämna mellanrum så detta var ingen nyhet för någon. Kanske politikerna inte reagerat tidigare då vill ha porren kvar? Så de har något att "göra" då de för dagen drar sig tillbaka till hotellrummet där man kan se porr non-stop? Jag vet. Jag är sarkastisk. Man kan ju dock undra... Något lurrt är det med det hela...

Snabba kast... Ibland känner jag mig som en riktig kärring. Och med det menar jag inte att jag är bitch. *ler* Jag gjorde bitch-testen häromdagen trots att jag är kille. Lite samvetskval fick jag väl eftersom jag var 50% bitch. Lååångt över genomsnittet. Den "bitchigaste" åldersgruppen var 29-åringarna. Men jag låg långt över deras genomsnitt också. Men en kille som är bitch är väl egentligen en skitstövel? Bitch kan vara både positivt och negativt, men skitstövel? Ack, nej. Det klingar inte positivt alls.

Nu kom jag på sidospår igen. Jag känner mig alltså som en kärring (dålig klang). För jag följer varje dag två teveprogram som är typiskt "amerikansk hemmafru". Det ena är som jag tidigare berättat om, såpan "Våra Bästa År" (Days of our lives) på trean. Och det andra har jag också tidigare nämnt, nämligen Oprah på fyran. Det sistnämnda programmet är ett riktigt balsam för själen många gånger. Allvarliga och intressanta saker tas där upp som handlar om att se sambanden mellan tanke, handling och själavård. I dag blev jag riktigt berörd. För Tina Turner var med! *ler* Detta energiknippe på 60 år som är rena naturkraften. Snacka om att rocka loss! Man blir matt bara man ser hennes enorma kraft när hon uppträder och sjunger. Om ni inte lagt märke till det så har jag Tina-feber. Har jag haft i femton år. *ler*

Så... jag är förkyld och har feber (Tina-feber). Bara en massa sjukdomar. Dessutom håller jag på att få ett migränanfall i skrivande stund eftersom bildskärmen börjat flimra. Får skynda mig att skriva, för antingen får jag väl ett epilepsianfall eller så lägger skärmen snart av. Undrar vilket som är värst. Mot migrän kan man åtminstone göra något. För den som är nyfiken på migrän, kan jag rekommendera migran.nu. Är man tveksam om man kanske har diagnosen migrän, så kan man göra ett test på den hemsidan. Jag gjorde det även om jag vet med mig att faktiskt har diagnosen migrän sedan tio år. Det enda som är avvikande i mitt fall, som brukar tyda på migrän, är att jag aldrig har ensidig huvudvärk. Jag har i hela huvudet.

Och när jag ändå skriver om sjukdomar kan jag ju passa på att rekommendera ännu en länk. [Medicinsk ordbok](#) är precis vad den heter. Ofta, ofta får jag privat frågor om vad det är för konstigt ord på latin eller grekiska man hittat. Som om man fått journalkopior och där står att man som barn haft rubella. Istället för att fråga mig kan man ju slå upp orden på länken ovan. *ler* Jag har inget emot att man frågar mig, för om jag kan så hjälper jag till med översättningar. Det svåraste jag gjort var att översätta en journal från 50-talet som var handskriven. Men det gick det också. Dessutom kan jag inte alla medicinska termer utantill, och då får jag slå upp det. Jag önskar att jag privat också hade en ordbok med Medicinsk terminologi, men de är så fruktansvärt

dyra. Över 900 kronor för en liten ordbok. En bra ordbok, men ändå... Och nu finns den alltså online gratis.

I morgon är en annan dag, som man sjöng i schlager-SM för några år sedan. Kloka ord. Och ganska självklara. I morgon är det Lille Fars tur att få fira min födelsedag. För skulle Lilla Mor och Lille Far gratulera mig vid ett och samma tillfälle? Nä, ack. Gud förbjude! *skakar uppgivet på huvudet* Det värsta skulle väl vara om de kom på att jag nämnt dem här i en och samma mening. Men, äsch... *ler*

Jag trodde att jag ikväll skulle vara på min chat, men så verkar det inte bli. Nästa fredag kanske? Hade varit kul om många på en gång kommit dit. Jag meddelar tid i dagboken nästa vecka.

2000-02-19

Varning! Anspelningar på sex... (vilket borde få alla att läsa med dreglande mun) *ler*

Hur pinsamt får det lov att bli? I eftermiddags satt Lille Far hos mig och plötsligt hör jag *gnisselgnissel - gnisselgnissel*. Ojdå. Mina grannar "in action" i den där gnisslande sängen de har. Vad gör man då? Jo, jag började prata goja bara för att försöka överrösta grannarna för jag ville inte Lille Far skulle höra. Och efter ett par minuter lät det istället *gnisselgnisselgnisselgnissel* och några *åååå ja, åååå ja, åååå jaaaaaaaa!* och plötslig tystnad. Jag tror jag lyckades distrahera Lille Far så han slapp höra de naturliga lyckoljuden från grannlägenheten. För jag tycker nog det är lite pinsamt om han upptäckt det. Åtminstone hade jag tyckt det vore pinsamt. Samtidigt är jag imponerad. Tre gånger på ett dygn har det varit "action" hos grannen. Nästan så man skulle tro att jag avundsjukt suttit med anteckningsblocket och fört statistik. Tro vad ni vill... *ler*

Jag undrar vad som hade hänt med grannsämjan om jag ringt Störningsjouren... *funderar*

I dag fick jag alltså besök av Lille Far och fick ännu en födelsedagspresent av honom. Denna gången hade han varit hemma hos en konstnär och köpt en akvarelltavla till mig i 30-årspresent. Mycket fin tavla. Den föreställer en vitsippebacke med några björkar. Ett par rådjur, en sjö, en stuga och en granskog i bakgrunden. Det är väl vad man kan kalla en klassiker? Men den var helt underbar. Det är nästan så jag vill ta upp akvarellmålning igen.

Vi var dessutom ute och åt i dag. Plötsligt hör man oljud och jag kunde inte begripa vart detta oljud kom ifrån. Men så råkade jag titta genom en glasruta in i ett angränsande rum där ett slutet sällskap satt och åt. Aha! Det var bara en gubbe som spelade på en tuba... Så det var det som brölade... *ler*

Hur ofta hör man inte i radio och teve: "För vidare information kan ni gå in på ve ve ve punkt nånting punkt ess e". Helt naturligt tror man då att där finns något viktigt som man bara inte får lov att missa. Så man försöker lägga den krångliga adressen på minnet, och nästa gång man sitter där vid datorn så knappar man in www.nanting.se. Och får upp en sida där det står "Nånting senast uppdaterad 1998-11-04. Kontakta webmaster". *suck* Vadå "vidare information"? Jag tycker ofta att det är just vad de inte har... någon vidare information... När företag skaffar hemsidor så tror man ju att de ska utnyttja sina möjligheter och lägga ut information i överflöd. Verkar mer som om man "ska ha" hemsida som företag. Innehållet verkar man inte bry sig om. "Nu finns vi på nätet" brukar det heta. Jo, URL har de, men inget innehåll...

Äsch. Det är ju lördag. Varför sitter jag här? Tror jag drar vidare...

Jo, förresten. Ingen förkyllning i dag. Istället fick jag migrän som jag befarade i går kväll. Och jag har mått skit hela dagen av efterkänningen. Jippi! Jag är man! Jag är klen! Tjohoo!

2000-02-20

Jag har känt mig så energisk i dag! Det var så jag till och med tog itu med något jag länge undvikit. I slutet av mars har vi lokalt årsmöte i min yrkeskårs intresseförening. Som jag tidigare nämnt vid något tillfälle, så är jag kassör där. Jag fick i dag "rycket" och sammanställde 1999 års ekonomi. Inte så lätt med tanke på att jag inte efterhand för in uppgifter med debet och kredit. Istället är jag otroligt slarvig och skriver lösa små lappar som jag samlar på hög. Hur en slarvpotta som jag kunde bli kassör? Tja, jag blev vald. Har suttit i två år och ska sitta i ytterligare ett. Men jag lyckades med sammanställningen av ekonomin. Nu gäller det bara att försöka övertyga medlemmarna på årsmötet att allt är okej. Vilket det borde vara eftersom vi ifjol gick på plus. Året innan gick vi minus men jag blev inte hängd för det. Det enda negativa... eftersom jag under ett helt år slappat så mycket när det gällt ekonomin, så tog det tre timmar att sammanställa det i dag. *suck* Har väl mig själv att skylla...

Då börjar jag med arbetsprövningen från och med i morgon. Spännande. Skillnaden jämfört med tidigare, då jag arbetstränade, är att jag nu måste prestera något på jobbet som ger resultat. I detta fallet innebär det att jag från och med nu ska skriva patientjournaler för allt vad tygen håller. Om jag hinner. För samtidigt är jag i inledningskedet av mitt jobs plats på nätet (internet och intranät). Så här i början tar det enormt mycket tid i anspråk och jag är fortfarande förvirrad. Förvirrad över hur jag ska lägga upp det hela. Intranät-biten kan jag nog skippa så länge eftersom ingen ännu kommit och installerat FrontPage på jobb-burken. Annars är nu nummer ett på dagordningen att jag kontaktar min webmaster. Nästa steg är att sammankalla en arbetsgrupp med "förstå-sig-på:are" så jag får klartecken på riktigt. Steget därefter är att jaga läkarna efter information som jag kan publicera på nätet. Misstänker att den sista biten är den värsta. Anar nästan att de bara kommer att slänga åt mig några informationsbroschyrer och orden "publicera dem". Vilket är förbjudet. Inte kan man ta tryckta broschyrer och skriva att det är vår egen information. Ack, nej! Bättre får de prestera. Men jag får väl vara hård men bestämd när jag plågar livet av dem. Jag kommer att **kräva** att de försummar patienterna bara för att ge mig lite material. *ler* Jag ska bli en avlönad plåga... Hehe.. Fast det har de nog alltid tyckt. Hm... Nåja...

Någon som hört den nya låten med Vengaboys? Låten som heter "Shalala la la"? Eh, öh... tyckte liksom att jag hört den tidigare... på svenska... Med Siwan. Jo, men visst! Det är ju "Tunna skivor av dig"!!! Alltså har Vengaboys gjort en "ripp-off". Undrar om någon annan lagt märke till det?

2000-02-21

Läs hela min dagbokstext! Läs sakta! Låt det sjunka in! Jag tycker den är viktig och angelägen...

Varför våldtar män? Varför misshandlar män? Frågor jag ofta försöker förstå men inte kommer något vart med. För det är så främmande för mig. Jag är inte en sådan typ av man. Skulle jag kunna bli det?

Det pratades, åtminstone för några år sedan, mycket om att pojkar utan manliga förebilder växte upp till ovan nämnda våldsmän. Till viss del tror och tycker jag att det är skitsnack. Det är väl inte från en särskild man som man lär sig att alla människor har lika värde? Det är väl något vi alla i samhället gemensamt uppvisar? Om man nu bara växer upp med sin morsa, så tror jag inte heller att hon är skuld till den kvinnoförnedrande syn pojken/mannen får. Tvärtom!

Är det inte så att det är just den "manliga förebilden" som är problemet? Om man sett sin mor få stryk (och själv får stryk) så finns en risk att man tar efter samma sjuka beteende som vuxen, då det är vad man själv upplevt? Ja, jag vet inte. Jag försvarar inte någon, jag försöker bara förstå.

Porrbatten som kom av sig. Det har ältats fram och tillbaka i massmedian senaste veckan. Men det har varit tyst från gemene man. Och det förstår jag efter att hört många säga att "man är så trött på det" då det nästan exploderat i ett antiklimax. Kan inte en diskussion mot våldsporr föras på ett vardagligt sätt, utan att blåsas upp, så tror jag inte man kommer något vart med det. Jag tror folk känner detta att politiker försöker rida på någon sorts popularitetsvåg genom att skapa en debatt om något som alla är medvetna om. Politikerna försöker spela aningslösa och säger att man "hade ingen aaaaaning" om att porr visades på teve eller att det var så förnedrande som det faktiskt är. Klart de visste! För vi visste det!

Ingen är väl så naiv så man tror att tjejerna gillar för det som de utsätts för i porrfilmerna. Inte ens killarna i filmerna är så lyckliga. Jag tror det är lika för alla inom porrbranschen. Kanske förutsättningarna är olika för killar och tjejer när de går in i den branschen, men efter ett tag är de lika mentalt utslagna. Jag tror killar blir porrskådisar för tjejernas skull. Jag tror tjejerna blir porrskådisar för pengarnas skull. Vad som ligger bakom det är säkert lika tragiskt som utgången av att bli porrskådis.

Det är i skolan vi ska lära oss "sex och samlevnad". I åttonde klass stod det på mitt schema, då vi hade biologi. Men då visste jag redan det som vi fick undervisning i. Alla i klassen visste. Sex var något vi var experter på. Vid femton års ålder hade en del debuterat för egen del också. Fyra år tidigare hade jag sett min första porrfilm. Sex har heller aldrig varit något "hysch-hysch" i min uppväxt och kompisar hade också redan berättat allt man "behövde" veta.

Så vad lärde jag mig på biologielektionen? Jo, namnen för de olika delarna som utgör mannens och kvinnans könsorgan. Och hur urinledare gick och var äggstockar satt. Kanske inte detta var så viktigt att veta. Inte när man ser hur stor genomslagskraft porren har för ungdomar i dag. Det har blivit grövre, råare och allmänt hemskare. Det jag tror saknas är den riktiga undervisningen i **samlevnad!** Lärandet av hur man bemöter varandra och finner varandra. Hur man lär sig ödmjukhet, lyhördhet och ömhet. Avsaknaden är total. Åtminstone när man ser alla dessa ungdomsgäng bestående av killar som drar ut på våldtäktståg, eller vad man ska kalla det. Vad har de fått lära sig? *Hur* har de fått lära sig? *Har* de fått lära sig något överhuvudtaget? Vad jag känner är sorg... Att verkligheten ser ut som den gör.

Det finns inget som ursäktar en våldtäkt eller annan misshandel. Tyvärr är det så att man fortfarande fokuserar på våldsutövarna och glömmar bort de som utsatts. I massmedia pratas det bara om ungdomar som våldtar, man intervjuar kamrater och släktingar till förövarna, man försöker förklara och förstå det de gjort. **Aldrig** de nämner tjejen eller vad man gjort för henne. Sanningen är väl att man inte gör så mycket. Vi lever fortfarande i ett samhälle där "man får skylla sig själv".

Var i historien tappade vi bort medmänskligheten? Vart tappade vi bort vår själ? Vad är den bakomliggande orsaken till allt som händer i dag? Är det stressen och bristen på empati? Är det bristen på sysselsättning? Det har ingen betydelse. Det finns inga ursäkter. Jag försöker fortfarande att förstå... Jag kommer aldrig att förstå. Vilket inte betyder att jag accepterar att det är så här.

Min stora önskan är nu uppropet mot våldet tas emot av statsministern. Fick häromdagen ett mejl om att man bara bemötts med tystnad! Ganska ynkligt och dåligt, tycker jag. I ett halvår har det kämpats för att på regeringsnivå få upp det dåliga rättssystem som finns för de som utsatts för (sexual)våld. I ett halvår har man samlat in namnunderskrifter för att överlämna dem till regeringskansliet. Nada! Om det inte på regeringsnivå finns ett intresse för att ändra lagtexterna och förstärka offrets utsatta position, hur ska man då kunna få till stånd en ändring i samhället? Som sagt... ynkligt...

Här är länkarna till vad jag pratar om...

[Gunillas VIKTIG-sida](#)

och

[Svenska Folket MOT Våldet](#)

2000-02-22

Vissa dagar är inte ens värda att återge i en dagbok. Det är därför jag så ofta skriver om tankarna jag haft under dagen, istället för att återge detaljerat vad jag gjort rent kroppsligen. Det är också därför jag skrev så mycket i går natt om våld. Min syn på våldet. För det är verkligen något som upptar mina tankar. Ofta.

Men sedan finns det sådana dagar då man inte hinner tänka. Dagar då man bara far och flänger runt. Som då jag var på jobbet i går. Det är ett under att man hinner så mycket när man också ska försöka hinna springa små ärenden då man är på sjukhuset. Som att lämna in receptet på mina sprutor. Det är verkligen akut med att jag får dem, för de varar inte veckan ut och det tar några dagar för apoteket att få hem det. Varför är jag så sent ute? Bara jag nu inte glömmer att innan helgen hämta ut sprutorna. Att jag "förträngt" det som jag gjort, kanske kan bero på att jag inte längre har högkostnadsskydd? Nu får jag börja om från början igen. Vilket innebär att jag pungar ut med 1.800 kronor på ett bräde och är uppe i högkostnadsskyddet igen för ett år framåt. Gillar inte att på samma månad betala både medicin och studiemedelsskuld. Visst, jag har råd men jag är snål. Bor väl för nära den småländska gränsen. *ler* Men det är en himla tur att högkostnadsskydd finns. Annars hade jag fått betala 20.000 kronor varannan månad för medicinen. Jag känner stor tacksamhet över att inte bo i USA. *ryser* Har man ingen försäkring som kan betala medicinen där så bör man vara gift och ha två inkomster (för man bör kunna arbeta trots sjukdomen). För i USA får man betala vartenda öre själv...

Efter jobbet i går var det styrelsemöte igen i den yrkesförening jag lokalt sitter med i. Vad vi kom fram till kan jag inte nämna här, för det är saker vi ska presentera vid årsmötet nästa månad. Ska bli spännande, för vi ska bjuda in en föreläsare. I vad? Säger jag inte! Fast jag tror det faller in under New Age... *ler*

Det är i våra sinnen vi kan resa utan att vara hindrade av gränser. Det är i våra sinnen våra drömmar, böner och innersta önskningar frodas. Det är de som får oss att må gott och finna en inre ro. Men varför lever vi inte ut våra drömmar? Var kommer alla ursäkter ifrån? "Jo, jag skulle sökt nytt jobb **men** jag hade ändå inte fått det". "Jag skulle rest på jorden-runt-resan jag fick **men** mormor behövde hjälp med deklarationen". Själv är jag inte ett dugg bättre. Jag brukar få kalla fötter och dra mig ur saker när jag känner att jag inte behärskar situationen. Men så är det väl alltid när man ger sig in på något nytt och okänt? Usch, vad man är feg emellanåt. Det handlar väl knappast om överlevnadsinstinkt när man drar sig ur den där utbildningen man suktat efter i flera år och lyckats komma med på? Då är det så lätt att man väljer tryggheten för att slippa "besvären" av en omställning till något nytt. Man är väl vanemänniska.

Vad jag ber om:

Jag ber inte om något, jag ber *för* något. Jag ber för min hälsa. Det är inte klokt vad man värdesätter den efter att man blivit sjuk. När jag var liten fick jag och min kusin frågan "Vad önskar ni er mest av allt i hela världen?" Jag svarade först. Typ något om en leksak eller nåt. Min kusin svarade: "Jag önskar att jag får vara frisk, att mormor, mamma, pappa, storebror och storasyster får vara friska. Och så önskar jag världsfred och att ingen ska svälta". Gissa om jag sågs som ett materialistiskt kapitalistsvin som egoistiskt önskade mig en leksaksbil, eller vad det nu var. Min kusin fick en klapp på huvudet och mycket beröm för att han var så medkännande. Jag

tror vi var typ sex år gamla. *ler* Men jag har ändrat uppfattning. Så det jag ber om är bibehållen hälsa.

Vad önskar jag mig?

Jag önskar (för egen del) att jag var mer mottaglig för intryck omkring mig. Att jag lättare skulle kunna läsa av människor istället för att försöka gissa mig till det uttalade. Jag har väldigt svårt att "läsa mellan raderna" om man inte säger rakt ut det man har på hjärtat. Tyvärr, jag är ingen tankeläsare. Jag har inte ens förmågan att se på någon att de ville sagt något mer och därför ser lidande ut. Ser någon lidande ut tror jag det är för att IT-aktierna sjunkit eller nåt. Så egentligen kanske jag inte direkt önskar att jag var mottaglig på det sättet, utan att folk sa rakt ut vad de menade.

Så vad kan jag istället önska mig då? Jo, kanske detta att ha ordets gåva. Att få en direktkoppling mellan tanke och det uttalade ordet. För ofta har man i huvudet klart för sig vad man vill ha sagt, men man finner inte orden. Det är talets gåva jag vill ha.

Vilka är mina drömmar?

Där går gränsen. Drömmar är något jag vill hålla personligt. Allt ska man inte dela med sig av.

På tal om drömmar... Härom natten drömde jag om en av grannarna. Den där hysteriskt skrikande kvinnan som svär och håller på att slå sönder dörrarna i trapphuset. Jag har alltid haft uppfattningen att hon tappat en skruv och ett tjog bultar och att de nu ligger skramlande i hennes huvud. Den uppfattningen hade jag redan innan hon började terrorisera hela huset. Men alltså. Henne drömde jag om härom natten. Att hon trillade i gatan och att bussen körde över hennes huvud. Jag fullkomligen älskade den drömmen. Så mycket så att jag drömde den i repris! *ler* I och för sig brukar jag ha sanndrömmar men jag tror inte så i detta fallet. Men man kan väl få drömma.... *hornen skaver*

Jag har blivit en riktig slöflock. Jag har inte gjort klart min länksida. Jag har inte uppdaterat MS-sidan vad gäller februari. Jag har inte lagt till den senaste månadens awards. Så vad är det jag egentligen håller på med? Tja, jag håller på med en ny hemsida. En privat hemsida. Inte att jag håller på att ändra denna, utan det är en sida jag ska ha parallellt. En idolsida. Om vad säger jag inte än. *ler* För ingen skulle ändå vara intresserad. Det kan jag aldrig tro. En ledtråd skulle kunna vara att Tobbe inte skulle uppskatta den sidan. *asg*

2000-02-23

Det hjälper tydligen att kalla sig själv för slöflock. Det gillade jag inte, så jag tog mig själv i kragen och gjorde klart den här hemsidan. Jag har lagt ut alla gåvor jag fått. Jag har kompletterat min Våld-sida. En del länkar har jag lagt till på min Länkarna-sida. Och dessutom blev jag färdig till att lägga ut åtta texter på min Berättelser-sida. Förresten så uppdaterade jag MS - månad för månad. Så jag har varit flitig värre i dag. *pust* Numera innehåller min hemsida drygt 600 objekt och är nästan på 4 MB.

2000-02-24

Ska jag bli ett mordoffer? Den som inte förstår ska genast bege sig till EvaP:s dagbok och läsa den för i dag. Detta är ju riktigt spännande! *ler*

Snälla! Någon! Hjälp mig! Vad heter författarinnan till boken "Rabies"? Hon var lärarinna här i Kristianstad och skrev om ett hemskt mord på Söderportskolan, den gymnasieskola jag gått i. En härlig bok men tyvärr kommer jag inte ihåg om den utspelade sig i staden eller om det var fiktion.

Åtminstone så var skolorna i boken och i verkligheten identiska. Bara något jag kom på nu när vi diskuterar böcker och Kristianstad. Annars finns det en del böcker att läsa som utspelas i Kristianstad. Tyvärr får jag väl säga att det som är spännande fiktion i många böcker, inte ens kommer i närheten av den bistra verkligheten. Många har kvinnomorden varit i Kristianstad de senaste tio åren. Det ena värre än det andra.

Men om jag skulle återgå till böcker... hur skulle jag vilja gå hädan som ett mordoffer i en spännande deckare? Kanske spetsad på Ikaros? Det är ett konstverk i metall med många vassa och spetsiga "knivar" och står som fontän på Stora Torg. Eller kanske man skulle hittas prydligt hopvikt i ett förvaringsskåp på Domus? Eller oförklarligt liggande i kulverten under sjukhuset med en klädnyppa i ena handen? Ja, Gud asså... Det måste vara himla kul att skriva böcker där man får låta fantasin skena iväg. Mordgåtor är nog bland det mest befriande en författare kan arbeta med. Förutom Vita Serien-böcker... Där finns ingen fantasi som kan komma i närheten av hur det egentligen går till med kärlek på lasarett. I know! *kniper hårt med munnen*

Jag är väldigt omtänksam. Min första hemsidaadress var www.geocities.com/Athens/Rhodes/8868 och den var jobbig att ha i minnet. Så jag beslutade att ändra det till något lättare, och det blev hem.passagen.se/webjonas. Men för att göra det ännu enklare så har jag nu också fixat så man bara behöver skriva jontas.texter.nu för att hitta hit. Snällt, va? För texter är ju det jag har. Om allt möjligt. Det skrivna ordet svämmar ju över på alla mina sidor. En massa texter...

Kan någon förklara hur jag hamnat i en underkatalog hos Spray i deras söktjänst? Kolla här - [Intresse:Samhälle & debatt:Debatt & opinion:Mansfrågor:Hemsidor om mansfrågor](#). Eh, jaha? Bara för att jag försöker påvisa jämställdhet som något både för kvinnan och mannen? Jag slåss inte för mannens jämställdhet. Jag slåss för jämställdhet på lika villkor för både man och kvinna. Vem har sorterat in min hemsida under denna kategorin? Någon måste ju ha gjort det manuellt, för jag tror inte att någon liten cyber-robot gjort det. Det märkliga är också att bara tre ligger under denna kategori. Jag är inte upprörd. Bara väldigt förvånad.

Nix! Torsdag är tevekväll för mig. Så det blev en kort dagbok i dag också! Men jag är tillbaka i morgon igen! *hot*

2000-02-25

Jag undrar hur det är att ha ett liv. Hur man lever ett liv. Det är väl knappast det jag gör när jag ständigt sitter och ändrar i källkoder och i webbdesignen när det gäller min dagbok. Men jag har åtminstone skoj när jag gör det. Om det fungerar som jag tänkt mig.

En djup andlig kris hamnade jag i går. Det fanns naturligtvis bara en [biktfader](#) i närheten. Det hela handlade om hur man betygsätter musik i tidningsrecensioner. Låt oss säga att man betygsätter med stjärnor. Om Rednex, Wisex och Uno Svenningsson alla får högsta betyget Fem Stjärnor, är då det likvärdigt? Är det jämförbart? Kan man då säga att de är lika bra jämsides med varandra? Eller ska man se det som att de inom sin musikstil är bäst? Själv börjar jag nästan tvivla på den högre makten och rättvisan om det skulle vara jämförbart. Känner obehagets kalla kårar längs ryggraden...

Isch! Jag har fått skrivkramp. Känner mig lite hämmad. Många i min närmiljö har fått upp ögonen för min dagbok. Det som får mig att tveka är att jag inte vet om bilden av mig stämmer överens i verkligheten och i dagboken. Blir ju inte så himla glad om någon IRL kommer fram och säger "det trodde jag aldrig om dig" på ett besviket sätt. Och det samma gäller tvärt om. Att någon jag känner nätledes kommer fram och säger precis samma sak. Jag tror nämligen att jag är en besvikelse på båda sätten, då jag tycker att mina personligheter ligger så långt ifrån varandra.

Vilket inte betyder att jag bara låtsas vara någon jag inte är. Men jag tror man skapar sig en bild av ledtrådar man fått serverat. IRL får jag aldrig hjärnsläpp, är mycket tyst (inte blyg, men avvaktande), är inte lika uppmuntrande. På nätet ser man inte hur extremt lat jag är. Eller att jag inte kan sjunga. *ler* Som ni märker är nätversionen av mig att föredra.

Jo, jag har skrivkramp. Svamlar. Annars brukar jag ha en struktur, eller en plan upplagd, för vad jag ska skriva om i dagboken. Till hjälp brukar jag under dagen skriva ner stödord för att sedan veta vad jag ska skriva om. I dag har jag inget i anteckningsboken. Och det är då jag brukar skriva om...

MS. Hur mår jag egentligen? Många frågar mig det varje dag IRL. Kanske för att de tycker jag ser oförskämt pigg ut? Jo, jag mår bra. Har besvär och symtom, men klarar mig bra. Det har jag gjort hela tiden hur svårt det än varit. Varför klaga när man kan gnälla över viss typ av "musik"? *ler* Tänk, det har gått sex månader nu med Betaferon-sprutorna jag tar. De där sprutorna som ska bromsa MS-förloppet hos mig. Sex månader... det innebär att jag nu stuckit mig själv med cirka 125 sprutor! Jag börjar bli ett riktigt proffs! Kanske jag har en framtida karriär som sjukskötare eller fakir... eller Voodoo-präst?! Hm... det där sista lät riktigt, riktigt lockande... Allt jag behöver är lite vax och någons hårstrå för att kunna göra en docka. Nån som ställer upp? >8-]

Det var länge sedan jag nämnde stadens flärdtjänst. Om den blivit bättre eller sämre sedan nya tog över den går inte att uttala sig om. För jag tycker inte den har några sådana egenskaper. Den bara *är*. Jag har inte råkat ut för något dåligt, har alltså ingen dålig erfarenhet. Ibland kanske jag lyfter ett ögonbryn i förvåning, men det är allt. Det jag tycker är kul nu, är att jag lärt känna taxichaufförerna lite. Vi kan ju lixom alltid sladdra lite om gemensamma bekanta, eftersom jag kommer från en "taxisläkt". För det absolut värsta jag vet, är när vädret kommer på tal. Så... så... ointressant! "Solen skiner i dag" säger chauffören. "Ja" svarar jag. För vad ska man annars säga? "Ja, ta mig tusan om du inte har rätt! Det gjorde den inte i natt!" Fast man ska inte vara så ironisk. Då kanske taxin uteblir nästa gång...

Jag verkar aldrig bli färdig till att besöka min egen chat. Men det är åtminstone väldigt trendigt av mig att ha en chat i dagboken. *ler*

2000-02-26

Jag beklagar! Jag är ledsen! Jag är förtvivlad! Jag kan inte förklara varför min gästbok betar sig som den gör och censurerar när många av er vill skriva till mig. Jo, jag hade faktiskt censuren påslagen och testade därför nu att skriva ett av de ord som jag uppgett som "förbjudna". Ha! Gästboken svalde det utan att censurera! Så då är frågan varför man egentligen ska ha en censur som inte fungerar. Därför valde jag att plocka bort censuren. Vet inte om det hjälper. Ni får väl testa och skriva ett inlägg till mig...

Tänk om alla de 130 som läser min dagbok varje dag skrev ett inlägg i min gästbok... *ler* ... bara för att visa att ni finns...

Okej! Det var ett tag sedan, men jag känner att det är dags igen. Dags att återigen berätta om vilka sökord man kan hitta min dagbok på. Hos AltaVista kan man nu finna mig på följande ord:

"trillade i" "kläderna på

nysning

sanndrömmar

tju dagar

"skriva dagbok"

dagens medicin

+sjukintyg

tju dagar
+SKTF +Eslöv
frisyrer+ sminktips+ make

Det där med sminktips förvånar mig lite. Inte visste jag att jag gav sminktips till er här i min dagbok? Men okej... nåt ni vill veta? Och så kan jag inte begripa det där med "trillade i kläderna på". Hur gör man då? Förslag? (vad är kläder?)

Ojsan! Ännu en lördag då jag missat Bingolotto. Kan inte *förstå* hur jag kan undvika det programmet gång efter annan... Skicklighet?

Jag funderar fortfarande på det jag skrev i går om att jag inte var samma person på nätet som i verkligheten. Klart jag är! Skillnaden är väl bara andras uppfattning i frågan. Dessutom har jag mycket lättare att uttrycka mig (?) på nätet än verbalt med ord.

Flashbacks! Ofta kan det vara en doft eller ett ljud som får oss att minnas en händelse som om det vore i går. Saker som för oss bakåt i tiden. Det är väl den enda tidsmaskin vi har. Självt brukar jag få flashbacks av låtar. Jag förknippar väldigt mycket låtar till händelser som hänt mig, eller saker jag varit med om. Tidigare i dag blev jag lätt chockad när jag hörde Texas "Summer son" på radion. Den lyssnade jag på hela förra sommaren och den får mig att tänka på tre saker - MS, dagbok och en vän. MS för att jag då var så himla dålig, dagbok för att jag då kände "go" med det jag skrev på nätet och vännen... Hm, tror inte jag tar upp det här. *ler* Anledning till att jag fick en smärre chock berodde på att jag inte förrän i dag insåg hur intensivt jag levde mig in i min MS i somras. Att MS:en påverkade mig så starkt rent mentalt. Att jag kände mig så stark när jag var som sämst.

Av någon märklig anledning så får skivan "Unmasked" av Kiss mig att tänka på julen. Konstigt, va? En hårdrocksgrupp gör en discoplatta och jag tänker på julen?

Vivaldis våren får mig att tänka på min lyckligaste tid jag hittills upplevt. För tio år sedan... Inte heller det vill jag skriva om här... Men du milde vilket bra självförtroende jag hade då. Kanske det hade med åldern att göra? Att man för tio år sedan precis gett sig in i vuxenlivet? Och Vivaldi är väldigt upplyftande och energigiberikande.

När jag ändå skriver om musik... Det finns faktiskt de låtar som tillfört något genom texterna. Texter som påverkat mig mer än vad jag vill erkänna. I all hast kan jag bara komma på Queen, George Michael, Janet Jackson, Louise Hoffsten, Eva Dahlgren, Uno Svenningsson, Peter LeMarc och Patrik Isaksson. Där har funnits texter som varit starka, som påverkat, som berört. Vissa kan få en att tappa andan när det berör något man känner igen, som man trodde man var ensam om att tänka och fundera på. Musik kan vara bra, men det är texterna som gör låten.

Vilken är min favoritlåt just nu? Macy Gray "I try". I och för sig så låter hon som en full Tina Turner, men jag älskar den låten!

Jag har ännu inte blivit godkänd, men jag gick med i en webbring i går.

Det är en webbring som Nanne startat. Jag tycker namnet på webbringen stämmer så bra - den inre synvinkeln. Är det inte vad hela min hemsida och dagbok går ut på? Inre synvinklar...

2000-02-27

Det märks att det är nyhetstorka på söndagar. Hela världen håller fritt. Då är det en himla tur att man (nyhetsfolket) har en aldrig sinande källa att hämta "nyheter" från. EU-regler! Fast denna gången var det inte själva regeln som blev uppmärksammas, utan konsekvensen av en EU-regel. Så det första jag hörde denna, till synes sköna söndagsmorgon, var - EU-kondomen är för stor för

tyskarna! Eh, jaha?! Det var väl en trevlig nyhet? Om inte annat så för att det för något år sedan debatterades att EU-kondomen var för liten för oss svenskar. Jag riktigt myser över nyheten... att vi svenskar är överdimensionerade (?) jämfört med tyskarna. Detta var väl något positivt? Måste göra gott åt den svenske manssjälen med dåligt självförtroende... EU-kondomen? Jo, den är 17x5 cm... Ja, jag vet. Det är litet... *fniss*

Och så har man lyckats få inte lite sexsnack också i dagens dagbok. Liknar nästan en söndagsbilaga till någon kvällstidning.

Om jag nu kan sluta rodna, kanske jag kan fortsätta skriva om något annat. Som att detta blir en hektisk vecka. Jag ska jobba tre dagar på rad, gå på möte och träffa en nätvän för första gången. *ler* Mer säger jag inte just nu. Jo, att jag är nervös inför det mötet. Har man i ett år haft kontakt via datorn så blir det väl lite annorlunda att träffas IRL. Ska bli kul.

Inte lika kul är det att bostadsföretaget kommer hit och byter ut mina fönster. De vill i stort sett att jag ska möblera om lägenheten för att de ska komma till. Nya fönster kan vara bra. Kanske man tydligare kan se mig när jag står i köksfönstret med neddragna byxor och ger mig själv sprutor? Annars ser jag inga fördelar med nya fönster. Förutom att man inte behöver hålla fast i dem när de putsas. Så murket som träet är, så är det ett under att inte alla fönsterna redan fallit ut.

Det blev en kortis i dag också? Tror jag ska gå och göra något jag inte gjort på 3-4 år. Äta ett äpple. Ett helt äpple. Ledtråd till varför jag inte äter äpple finns på min Topp 100-lista (punkt 17). En annan sak jag inte gjort på ett helt år, är att ta ett riktigt bad i badkaret. Anledningen är att jag inte är så rörlig med tanke på MS och att jag inte tål varmt vatten då jag blir sämre av det. Och hur skönt är det att lägga sig i kallt vatten? Ack, vad jag är klen... *ler*

Jag har funderat på en sak... *farligt* När vi män blir så där riktigt sjuka och klena av en förkylning, så borde allvaret understrykas av att vi hade gråterskor anställda som levde ut den förtvivlan det innebär för en man att vara sjuk.

Ibland blir jag imponerad av min egen djupa insikt och intelligens. *sträcker stolt på mig*

2000-02-28

Och hur trött är inte jag i dag? Upptrappningen av arbetstimmarna fortsätter. I dag innebar det att jag jobbade en timme extra, och den timmen lade jag på förmiddagen. Eftersom jag tog spruta i går kväll så kände jag mig ganska skakis de första timmarna på jobbet i dag. Det har gått över och jag är istället väldigt matt. Som tur var så kom den mattheten inte över mig förrän jag nu kom hem. Så jag tror jag fungerade rätt bra på jobbet trots allt.

Fler och fler på jobbet vet att jag skriver dagbok. Hu, då! Jag känner mig så hämmad när jag vet att andra vet. *ler* Jag har inget att skämmas för, men det handlar (ännu en gång) om att jag tror att jag inte uppvisar samma person IRL som över nätet.

Jag har bara en gång spåtts av en annan tarotiker. Det var hösten 1997 och gällde för en period av sex månader framåt. Jag tyckte aldrig då innan, under tiden eller efteråt att det stämde in på mig. Lyckligtvis har jag allting inspelat på band, så jag tog i går och lyssnade på det. Och blev lite förvånad. Det kanske inte stämde in på mig för den perioden som jag blev spådd för, men nu några år senare så tycker jag mycket stämmer.

Sammanfattning...

Det hon först reagerade på och som kom väldigt spontant, var att jag gick en nyandlig vår till mötes. Det kan jag nu i efterhand förstå då jag fått en ganska fast övertygelse om hur saker och

ting ligger till. I övrigt var det så att jag kände mycket inspiration, medvetenhet och vågade ta kontakt. Också det stämde då jag faktiskt kände medvind och vågade mycket i mitt sökande i det som var "nyandligt". Jag är också en person som går min egen väg och det går bra när jag gör det. På min väg skulle jag stöta ihop med andra som också var intresserad av andlighet. Att jag vågade så mycket under denna perioden berodde på att jag hade gott självförtroende.

När det gällde hälsan så gick det lite uppåt och neråt men i slutändan positivt. När det gällde hälsan handlade det mer om mina inre känslor. Jag uppfattades ha en "knasig självbild" och det håller jag med om. Jag har talang och ett djupt medvetande och stark inspiration men känner ofta prestationsångest. Jag vill så mycket, tar på mig massor av engagemang och arbeten, och allt blir pannkaka och jag får börja om med en sak i taget. Men det var ändå under denna period som jag landade andligt och det har bidragit till den enorma glädje jag känner.

Ett problem är att jag emellanåt strular till det med funderingarna och tvekar, när jag ändå kommit långt på vägen. Ett annat problem är att jag är lättstressad. Kan jag bara undvika att känna mig stressad så är jag kraftfull och inget kan stoppa mig i min framfart. Annars så hände det inget fysiskt med min hälsa under denna sexmånadersperioden.

När det gällde arbete och sysselsättning, så hade jag mycket att göra i hemmet. Många egna projekt. Något negativt var att jag under en period skulle känna av mycket motstånd, nästan attackerad, av många små saker som tillsammans hindrade mig. När det gällde arbetet så skulle någon form av avtal skrivas. Nu efteråt undrar jag om detta som skulle hänt i januari 1998 blev förskjutet fram tills då jag fick min tillsvidareanställning i oktober 1999.

När det handlade om ekonomi så skrattade hon bara rätt och sa att jag var enormt slarvig, att det var lite si och så med ekonomin och att jag borde ta mig en ordentlig funderare på hur det egentligen såg ut. Och jo. Jag kan inte hålla i pengar. Det är jag, ack, så medveten om.

När det sedan började handla om kärlek, blev jag lite förvirrad då jag skulle göra en omstrukturering, våga mer och sammanfattningsvis "rensa ut livet", som hon uttryckte sig. Hon poängterade att jag var tvungen att göra det för att må bra och att om/när jag gör det så skulle det komma många fina positiva saker i detta. Än i dag undrar jag vad hon menade.

Hem och omgivning visade på ett normalt liv och att jag var arbetsam, var strukturerad men att jag stressades av en man i min omgivning. Vid denna tiden gjorde jag själv många små läggningar och kom också där fram till vem denne man var. För han symboliserades av ett kort som kom upp i alla mina läggning som ett störande moment. Det är väl fortfarande lite så, men jag tror jag kommit undan det inflytandet lite nu.

Jag har en barnslig förtjusning i livet. Det har nog ingen undgått som läst min dagbok senaste året. För jag är faktiskt så där sprittande glad i livet och så enormt tacksam för allting. Jag hyllar verkligen livet. Dessutom var jag väldigt kreativ och skapande. Och det kan jag bara hålla med om eftersom jag är av den naturen. Jag är ju musikalisk, gillar att måla/teckna och skriver massor av texter. Jag känner verkligen skaparglädje.

En uppmaning var också att jag måste våga göra förändringar, att inte stagnera i något jag inte trivs med. När det gällde känslorna så har jag lätt för att känna besvikelse och har då svårt att finna helheten. Då gäller det att jag åter finner fotfästet.

Jag är viljestark, fokuserad men blir också frustrerad då jag vill så mycket.

Det som var bäst hos mig var min självklara intuition och medkännande. Den läxa, eller den sak som jag borde tänka på, var att fokusera mer på framtiden och planera. Att inte bara finnas i nuet.

Jag tror att tidsramen med sex månader var lite snäv. För jag tror att jag bara bearbetat en del av ovanstående uppmaningar och att en del fortfarande håller på att inträffa. Egentligen borde jag göra en uppföljning för att se hur det ser ut nu. Att jag själv gör en läggning ger inte lika mycket då jag har svårt att vara objektiv mot mig själv.

2000-02-29

Skottdagen... dagen som inte finns. Och ändå hände följande...

KI 06.28

Jag vaknar och ser att jag lugnt kan sova några timmar till.

KI 07.04

Nu väcktes jag brutalt av hantverkarna i huset som började hamra på pukor och cymbaler (lät det som).

KI 07.56

Jag står inte ut längre utan går upp och slår på Rix för att överrösta oväsendet i huset.

KI 11.26

Jag hittar en lite present som jag tyckte var skojig.

KI 12.06

Presenten överlämnas till EvaP då jag inte ville komma tomhänt.

KI 12.20

"Kom så går vi in i sovrummet" sa Eva. (Sorry, Eva! Jag kunde inte låta bli! *asg*)

KI 13.07

Eva och jag intervjuas av Radio Kristianstad.

Okej... förklaring...

Jo, faktiskt! Äntligen träffade jag någon jag lärt känna via nätet! Av bara farten fick jag även träffa Barnet. *ler* I ett år har jag och Eva haft kontakt via mejl, men aldrig träffats eller pratat med varandra på annat sätt. I somras blev det aldrig av, för det hade vi haft planer på. Samtidigt tror jag inte att vi känt ett behov av att träffas då det varit lättare att nå varandra genom mejl. Så fungerar teknikens under! *ler*

Att det nu blev av kan vi tacka Radio Kristianstad för, eftersom de ville intervjua oss. Det var i förra veckan som jag fick ett mejl med en förfrågan om jag ville ställa upp på en intervju angående att skriva dagböcker på nätet. Min första tanke var "nej, nej, aldrig i detta liv och över min livlösa lekamen". Visst, jag var smickrad, men hade jag inte gjort bort mig offentligt tillräckligt mycket här via nätet? *ler* Men jag började fundera... och tog kontakt med Eva för att höra om hon fått samma lilla meddelande i inkorgen. Det hade hon! Så hastigt och lustigt slog vi ihop intervjun till ett tillfälle med oss båda samtidigt. Två flugor på en smäll! Jag fick träffa en nätbekant! Var jag nervös, nervös eller bara nervös? Mest över mötet, inte så mycket för intervjun. Men varför oroade jag mig? Eva är precis lika underbar i verkliga livet som över nätet. Jag betvivlade inte det för en sekund, men jag vill att ni ska veta det!

Vi hade en hel del att prata om. Så jag hoppas vi träffas vid fler tillfällen. Det kändes nästan som ett stormoment när reportern kom. Och då fick jag blackout och svamlade emellanåt och fick tunghäfta emellanåt. Om *vad* kommer jag inte ihåg. Eller också försöker jag förtränga det jag sa. Men Eva skötte sig galant!

Efteråt satt jag kvar hos Eva då jag egentligen skulle vara på jobbet. Lite får man faktiskt prioritera! Då kommer jobbet långt ner på listan. När jag sedan kom till jobbet så var det inte så mycket av intresse jag missat.

Två saker kanske jag inte ska glömma att säga i sammanhanget. Intervjun sänds i Radio Kristianstad någon gång mellan kl. 12 och 15. Troligtvis på torsdag, om det inte blir redan i morgon. Är ni riktigt, riktigt nyfikna kan ni hålla tummarna. För det finns en liten, liten chans (risk?) att det också sänds i Efter tre. Men om det vet jag inget just nu.

Jo. Jag får förklara det där med sovrummet. Datorn stod där... Sådant är viktigt att klargöra. Så inte Eva drabbas av hemska anklagelser. *ler*

Min lägenhet är ett slagfält! Bara för att man ska byta några fönster. Ingenting fick stå framför mina fönster, så jag har fått flytta på hur mycket som helst. Och kl. 07 i morgon ska de in och stöka till det för mig. Då passar jag på att dra iväg till jobbet. Hoppas allt är klart när jag kommer hem. Tyvärr har de väl inte hängt upp gardinerna till mig eller ställt tillbaks möblerna. Så jag får på det igen... *suck*

Spruta om några minuter. Det innebär i vanlig ordning att jag ska få en "härlig" biverkning ungefär vid den tiden jag ska upp i morgon. Denna gången får jag inte sova mig igenom biverkningen, bara för att jag ska till jobbet extra tidigt i morgon. Jag kommer att vara halvdöd. Snälla, tyck synd om mig! För jag tycker inte synd om mig själv. Jag tar sprutor av en anledning - för att undvika sjukdomsattacker av min MS. Och jag ser att sprutorna gör nytta varför biverkningar är en baggis. Ändå ber jag er... tyck synd om mig! Jag är ju man! *asg*

Ojdå... Ally McBeal börjar snart och jag ska ta sprutan innan. Jäkt, jäkt, bara jäkt... *rusar*